TÜRK SOLU

2 ARALIK 1969
YIL : 3 - SAYI :
FİATI : 125 Krş.
107

işçi köylü hareketleri milli demokratik mücadele— mizin ekseni olma yolundadır

Orman suçlarının affı meseleye çözüm getirmez

Türkiye halkının yüzde 40 ının katılamadığı bir seçimle kurulan gerici ittifak, anayasayı değiştirip, orman suçlarının affını kanunlaştırmak yoluyla halkı şartlandırma yolunda bir adım daha atmak cabasındadır.

Sahte bir demokrasiyi Türkiye halkına yutturmak isteyen demokrasi havarileri, Anayasa'nın 131. maddesince men edilmiş olan ormanların tahribine yol açacak propagandayı, «orman affı çıkaracağız» diye yapmışlardır. Bu nun kanıtları geçtiğimiz hafta tüm yurt çapında yoksul köylünün gerçeği bilmeden, sadece topraksızlığını, yoksulluğunu ve çaresizliğini gösteren yangınlara girişmesiyle gözler önüne serilmiştir.

Emperyalizmin desteklediği bu gerici ittifak,

■ Yıllık geliri 110 liranın üstünde olmayan 10 milyon orman köylüsünün bu durumunu görmezlikten gelmektedir.

Bu gerici ittifak,

■ Bir yılda 280 milyon lira net kâr eden odun ve tomruk aracılarının ormanda kurmuş oldukları sömürü düzenini değiştirmek amacında değildir.

Bu gerici ittifak,

■ Orman Kanunu gereğince orman köylüsüne her yıl tahsis edilmesi zorunlu olan 50 milyon lirayı gerçekleştirmemiş, buna mukabil yine bu yoksul köylüye karşı kullanılmak için bakanlık bütçelerine ateşli silâh tahsisatı olarak milyonlarca lirayı esirgememiştir.

Bu gerici ittifak,

■ Bir orman köylüsünün yıllık geliri 110 lira iken, tek bir orman aracısının yılda 330 bin lira kazanmasını doğal karşılamaktadır.

Bu gerici ittifak,

■ Türkiye halkının insanca yaşaması ve köylünün demokratik haklarını tam olarak gerçekleştirmesi için anayasaca öngörülmüş toprak reformunu, kendi içinde toprak ağalarını barındırdığı ve de emperyalizm böyle istediği için reddetmektedir.

Ve yine bu gerici ittifak,

■ Türkiye ormancılığının temel sorunu olan endüstrileşme çabasını da yabancı uzmanlarla gerçekleştirmek istemekte ve ormanlarımızın, sözde yatırım yapacak yabancı sermayeye peşkeş çekilmesi hazırlığına girmiş bulunmaktadır.

Bütün bunlara karşılık gerçek yurtseverlerin, bütün millici güçlerin biraraya gelip, gerici ittifakın bu oyunlarını gözler önüne sermesi gerekir. Orman köylüsünün yanında olmak, onun kanunen hakkı olan koopeartifleşmesini gerçekleştirip, odun aracısının hâkimiyetine son vermek, toprak reformunun gerçekleşmesi için köylünün demokratik mücadelesine güç katmak her devrimcinin, yurtseverin görevi olmalıdır.

Erdemir işçilerinin tokadı ezici olacaktır

İşçi haklarını, işbirlikçi işverenlere sızıltısızca (!) peşkeş çekmekle ün kazanan Halil Tunç ve Kaya Özdemir'in gerçek yüzleri Ereğli Demir - Çelik mücadelesinde bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmıştır. İşçilerin, iktisadî ve demokratik haklarına yönelik kararlı mücadelelerini, işbirlikçi işverenle açıkça uzlaştıklarını ortaya koyar bir şekilde kıran Tunç ve şürekâsı, şimdi de, işverenin işçi kıyımına girişmesine seyirci kalmışlardır.

İşveren, son olarak, «grevlerde aktif görev aldıkları» gerekçesi ile Ramiz Acar, Haydar Ustabaş, Hasan Karataş, Burhan Karagüllü ve Yalçın Gülbiz ismindeki işçileri kovmuştur. İşveren halen kitle halinde işçi tasfiyesi yapmak için hazırlıklara girişmiştir.

Diğer taraftan, geçtiğimiz hafta Ereğli'ye gelen Kaya Özdemir, işçilerden adetâ bucak bucak kaçmış ve kendisine yönetilen sorulara hiçbir tutarlı cevap verememiştir. Şimdiye kadar yapılan sözleşmenin muhtevası işçiye açık lanmadığı gibi, işverenin tespit edilen hakları ödemeğe yanaşmadığı da öğrenilmiştir. Ayrıca işbirlikçi işveren, sözleşmeye resmen imza da atmış değildir.

Halen Metal-İş Sendikasında işçiye sözleşmeyle ilgili bilgi verebilecek hiçbir yetkili bulunmamaktadır. İşçiler, sendika binasın da sürekli toplantılar yapmaktadırlar.

Erdemir işçileri, 6 aydır süren mücadeleleri içinde, birçok gerçeği görmüşlerdir. İşçiler, artık mücadelelerini bizzat kendileri sürdürmek ve sendikada yönetimi ellerine almak durumundadırlar.

Erdemir işçileri, yiğit işçiler!
Dâvamıza sahip çıkalım!
Bizi ellerinde oyuncak yapmak isteyen işverenle sarı sendikacıları dize getirelim!
Yaşasın işçi dâvası için mücadele edenler!
Yaşasın tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye!

başyazı •

Geri tepen silâh

Baştan söyliyelim ki, hesaplar yanlıştır. Kim Aybar'ın yolundan giderse onun sonu Aybar'ınkinden farklı olmayacaktır. Kim emperyalizmin eline tutuşturduğu anti-komünizm silâhından yararlanmaya kalkarsa, silâh geri tepecek ve kendisini yaralayacaktır.

TİP'in başına çöreklenen Aybar - Aren Oportünist kliği Amerikan emperyalizminin bir numaralı ideolojik ihraç malı anti-komünizm silâhını sık sık patlatmıştır. İhbar niteliğindeki «tepeden inmecilik», «ihtilâlcilik», «bağımsız sosyalizme karşılık», «gizli eylem hastalığı» vb. vb. suçlamaları, jurnalcilik terminolojisini zenginleştiren katkıları olmuştur oportünistlerin. Bu ithal malı silâhtan yararlanılarak İşçi Partisinin en bilinçli, en aktif militanları partiden ihraç edildi.

Parti kapılarının eylemde denenmiş nice genç militanın yüzüne kapatılması hep bu ithal malı silâh merakından ötürüdür.

Kurulu sömürü düzenini korumakla görevli yetkililerin, oportünistlerin ihbarlarından mantıkî sonuçları çıkardıkları ve harekete geçtikleri durumlar da olmuştur. Şu sırada İlhan Selçuk, Mihri Belli, Vahap Erdoğdu ve Ant dergisi yazışleri müdürü sözle ve yazı ile ihtilâl kışkırtıcılığı ettikleri iddiasıyla ünlü 142. maddeyi ihlâlden yargılanmaktadırlar. Sanıklar hakkında dâva Aren'in oportünist kliğinin aslarından, Behice Boran'ın bir açık oturumda, öteki iki konuşmacı Selçuk ile Belli'nin «silâhlı ayaklanmadan yana olduklarını» iddia etmesi üzerine açılmıştır. Savcılık, Boran'ın basında yayınlanan ve anti-komünizm simsarı gerici yazarların tahrikçi yorumlarına konu olan sözlerini ihbar saymış ve harekete geçmiştir.

***

Oportünizmin sözkonusu anti - komünizm silâhından medet umması kaçınılmaz birşeydir. Ve bu silâhı patlatanın sonunun iyi olmadığını her geçen gün daha iyi görmekteyiz. Birbiri ardından proleter devrimci ihraçlarıyla kuşa döndürülmüş bir partide bile bu silâhın geri teptiğine tanık olmaktayız. Bu ay içinde Altındağ ilçe kongresinde kesin bir başarı sağlayan proleter devrimci grup son olarak başkentin ve belki de Türkiye'nin en büyük TİP ilçe örgütü olan Çankaya'nın ilçe kongresinde de kesin bir zafer elde etmiştir.

Çankaya ilçesinde sağlanan başarı şu bakımdan da önemlidir ki, bu ilçe bugüne dek Arencilerin kalesi sayılmaktaydı ve Aren oportünist kliğinin, bu kendi kalesindeki yenilgiden sonra belini doğrultması pek umulmaz. İcazetli «sosyalizm»in Aren kolunun da sonu, bütün bilimsel sosyalizme sahip çıkar görünme oyunlarına rağmen, «güleryüzlü sosyalizm» soytarılığının icatçısı Aybar'ınkinden değişik olmayacaktır. Zaten bu iki kliğin, kader birliği ve suç ortaklığı durumunda olduğu besbellidir. Bunu içten içe Aybar'cılar da, Aren'ciler de bilmektedirler.

Oportünizmin Çankaya İlçesinde yenilgisinden sonraki gelişmeler bu kader birliği bilincinin dışa vurulduğunu göstermektedir. Çankaya İlçesine katılan proleter devrimci üyeler, savundukları dâvanın doğruluğundan emin kimseler olarak, sakin bir eleştiri - özeleştiri ortamında proleter devrimci tezleri daha inandırıcı biçimde savunacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden oportünistlerin ve yabancı unsurların tahriklerine uymamaya ve kavgaları önlemeye kararlıydılar. Kongre başkanlık seçimini Arenci avukat Haydaroğlu'nun kazanması ve proleter devrimci şoför Gani'nin onbeş oy farkla kaybetmesinden sonra, Arenciler kendilerini oy çoğunluğuna sahip sandıkları sürece kongrede her şey düzenli geçti. Ama proleter devrimci gruptan konuşmacılar söz aldıkça ve davalarını etkili biçimde savundukça kongrenin havası değişti. Arenciler de proleter devrimci grubun kongre havasına hâkim olduğunu, baştaki onbeş oyluk üstünlüklerinin hızla eridiğini ve yeni bir oylamayı kaybetmelerinin kaçınılmaz olduğunu anlamakta gecikmediler. Ve kavgayı bu noktada çıkardılar. Proleter devrimci grup ileri gelenlerinin bütün çabalarına rağmen kavga önlenemedi. Arenci kongre başkanı kavganın yatıştığı bir sırada hükümet komiseriyle fısıldaştıktan sonra «hükümet komiserinin kongreyi tatil ettiğini» ilân etti. Ve hükümet komiseriyle yan yana gülüşe konuşa salonu terketti. Başkanı, Arenci grubun hemen hemen yarısı izledi. Geri kalan yarısı, öteki kongre üyeleri gibi bu gelişme karşısında şaşıp kalmışlardı. Kongre, kavga çoktan yatıştıktan, sükûn geri geldikten sonra, bir oy sayımı sırasında ve oyların çoğunluğunun proleter devrimcilerinde olduğu açık seçik belli olduğu bir anda tatil edilmişti. Üstelik, hükümet komiserinin kongreyi kapatma yetkisi yoktu.

Şaşkınlık uzun sürmedi. İlçe kongresini toplayan Çankaya ilçe yönetim kurulundan bir üye derhal mikrofona geçti ve en kısa bir zamanda yeni bir başkanlık kurulu seçildi ve kongreye devam edildi. Yapılan bütün seçimleri proleter devrimcileri kazandılar. Aldıkları oy sayısı 94'dü, yani Arenciler dahil, kongre üye toplamının yarısının çok üstünde bir sayı.. Çankaya ilçesi, oportünizmin kalesi olmaktan çıkmış, proleter devrimciliğinin kalesi olmuştu.

***

Altındağ ve Çankaya İlçelerindeki yenilgilerinin ilk sonucu, Aybar ve Aren kliklerinin kader birliği bilincinin dışa vurması olmuştur. Proleter devrimcilerinin başarısı karşısında küsler barışmışa benzemektedirler. Aybarcı bilinen yeni TİP yönetimi Arenci Haydaroğlu'na proleter devrimci Ankara İlini işgal etme, mevcut il yönetim kurulunu görevinden uzaklaştırma ve yerine oportünist bir yönetim kurulu tayin etme yetkisi vermiştir. Ve bu pis oyunun fedailiği aldatılmış bazı doğulu gençlere yaptırılmaktadır. Her yerde olduğu gibi burada da «alavere dalavere Kürt Memet nöbete» durumu vardır.

En derin sömürüye uğrayan doğu halkının çocuklarına oportünizmin, yani statükoculuğun savunuculuğu yaptırılmaktadır. O doğulu gençler ki, doğal yerleri, doğu meselesini sosyalizmin bilimi açısından doğru olarak koymuş biricik hareket olan proleter devrimci hareketin saflarındadır.

Ankara ilinin ve aynı yerde olan Çankaya ilçesinin Aren'cilere işgal ettirilmesi elbette ki sebepsiz değildir. Bunu oportünistlerin yenilgiye uğradıkları ilçe ve il kongrelerinin iptalinin ve yeni ihraçların izleyeceği ve böylece 27-28 Şubatta pek demokratik(!) bir büyük kongreye gidileceği söylenmektedir. Tabii, kurulu sömürü düzeninin baskı kuvvetleri de bu işi tezgâhlayanlara destek olacaktır.

Baştan söyliyelim ki, bu hesaplar yanlıştır. Kim Aybar'ın yolundan giderse onun sonu Aybar'ınkinden farklı olmayacaktır. Kim emperyalizmin eline tutuşturduğu anti-komünizm silâhından yararlanmaya kalkarsa, silâh geri tepecek ve kendisini yaralayacaktır.

Tekrarlayalım: TİP için, içine düştüğü çıkmazdan biricik kurtuluş yolu, Aybar'ı düşürmekle kalmayıp, Aybar oportünizmine ve onun suç ortağı Aren oportünizmine karşı kesin bir tutum takınılmasıdır. Oportünizme karşı çıkan ve bu yüzden partiden ihraç edilen ya da partiye girmelerine engel olunan sosyalist militanların derhal parti üyeliğine alınmasıdır; tüzük gereğince ve tahriklerin, hükümet komiseriyle düzenlediği olup bittilerin yer almadığı demokratik bir hava içinde ilçe ve il kongrelerinden başlayarak Büyük Kongreye gidilmesidir.

TÜRK SOLU

Proleter devrimcileri ideolojik mücadele

Geçtiğimiz hafta pazar günü Ankara'da Çankaya ilçesinin kongresi yapılmıştır. Son Genel Yönetim Kurulunda Aybar'ın istifası, partinin yönetiminde olan değişiklik yeni ve önemli bir döneme girdiğimizi göstermektedir. Böyle bir dönemde yapılan Çankaya kongresi birçok bakımlardan önem taşımaktadır, ve sonuçlar bakımından yeni gelişmelerin habercisi olmuştur.

Çankaya ilçesinin bir çok bakımlardan önemli bir yeri vardır. Özellikle bu ilçede, proleter sosyalizmi ile küçük burjuva sosyalizmi arasındaki çelişki en kesin ve açık bir hal almıştır. Bu ilçe, Aybar oportünizmiyle kader birliği etmiş, partinin bugünkü durumuna düşmesine Aybar'la birlikte her karara imza koyarak sebep olmuş Aren ve Boran gibi, sahte muhalefet temsilcilerinin Emek dergisi çevrelerinin üye olduğu bir ilçedir. Bunun yanında proleter devrimcilerinin, özellikle TDGF üyelerinin bulunduğu bir ilçedir. İkinci olarak bu ilçe Ankara'da, üye sayısı bakımından en kalabalık olanıdır. Yani Ankara il kongresini etkiliyecek, hattâ belirliyecek güçtedir. Ankara'nın parti teşkilâtının bütünü içindeki yeri düşünülürse durum daha iyi kavranabilir.

Kongre başlıyor

Kongre ilçe yönetim kurulu başkanının kısa bir açış konuşmasıyla başladı. Ve hemen kongre başkanlık divanı seçimine geçildi. Proleter devrimcilerinin adayı Gani Gürbüzer, Aren kliğinin adayı ise Minnetullah Haydaroğlu idi. Seçim ad okunarak yapıldı. Sonuçta Haydaroğlu 94 oyla başkanlığa seçildi. Gürbüzer 76 oy aldı.

Bu ilk oylama devrimcilerin çok karşılaştıkları bir sonucu verdi: devrimci mücadelenin oportünizme karşı yürütüldüğü kongrelerde oportünistler, önce sayıca fazla olmuşlar, kongre başkanlıklarını kazanmışlar, ancak verilen ideolojik mücadele sonucunda bu durum devrimciler lehine değişmiştir. Burada da sonuçta aynı durum olmuştur.

Daha sonra Yönetim Kurulu çalışma raporu okunmuştur. Raporda dünya ve Türkiye'de devrimci mücadele yer almaktaydı. Bu mücadele içinde TİP'in yerini de belirleyen raporda, TİP yöneticilerinin yanlış tutumları ve düşükleri oportünizm tek tek açıklanıyordu. Sonuçta TİP için gerekli çözüm yolları gösteriliyor, **parti içinde demokrasi ilkelerine uyulması, bilimsel sosyalizmin ey'lem kılavuzu olarak kabul edilmesi, Türkiye şartlarının gerektirdiği ve bilimsel sosyalizmin emrettiği demoratik devrim stratejisinin, devrimci güçbirliği taktiğinin uygulanması, ihraçlara son verilmesi** savunuluyordu.

Rapor, TİP'in bu şartları yerine getirebildiği ölçüde devrimci mücadelede görevini yapabileceğini belirterek son buluyordu.

Eleştiriler

Cem Eroğul, Yalçın Cerit ve Adil Özkol, sahte Aren muhalefetinin görüşlerini belirttiler, ve Çalışma Raporuna bir çok eleştiriler yönelttiler. Partinin seçimlerde çalışma yapmadığını, Aybar yönetiminin bu sonucu doğurduğunu bildirdiler. Partide **«köksüz ve temelsiz bir tartışma»** sürdürüldüğünü iddia ederek, millî demokratik devrim stratejisini çürütmeğe çalıştılar.

Millî demokratik devrim stratejisinin, **«işçi sınıfına değil küçük burjuvaziye öncülük veren bir yol»** olduğu tahrifi yapıldı. Esaslı bir eleştiri de yöneltilmedi. Ama, öz de aynı fikirleri taşıdıkları Aybar'ın bol bol eleştirisi yapıldı. Bu arada proleter devrimcilerine «MDD ci» sıfatını yakıştırdılar.

Devrimci bir kardeşimize destek olalım

TİP Akhisar ilçe yönetim kurulu üyesi Behçet Al arkadaşımız rahatsızlanarak Manisa Devlet Hastanesi Göğüs Hastalıkları Kliniğine kaldırılmıştır. Bu yiğit devrimci arkadaşımıza geçmiş olsun der, devrimci dostlarımızı dayanışmaya çağırırız.

Adres: Türk Solu, Divanyolu Cad. 83/3 Sultanahmet — Ist.

Sözü Erdoğan Güçbilmez aldı. Uzun bir konuşmayla oportünizmin TİP içinde aldığı kılıkları bir bir açıkladı. Parti içi demokrasiye o gün Aren, Boran ve arkadaşlarının nasıl karşı çıktılarını hatırlattı.

Daha sonra Gün Zileli söz aldı. Oportünizmin proleterya hareketindeki bozguncu tutumunu açıkladı. Millî cepheyi bölücü her davranışın, sonunda emperyalizme hizmet edeceğini söyledi. Kimin proleter sosyalisti, kimin oportünist olduğunu; Behice Boran'ın kitabının 75. sayfasında yazdıklarıyla açıkladı. Boran kitabında şöyle diyordu:

«Bugün verilmekte olan mücadele bir yanı ile de TİP'nin Türkiye'nin tarihsel gelişimi doğrultusunda, bugün içinde bulunduğu aşamaya uygun sosyalizmi gerçekleştirme yöntemi ile Anayasa'nın yasakladığı komünizmin birbirinden ayırdedilmesi, her ikisinin tarifinin açık seçik belirlenmesi mücadelesidir.»

«Anayasa her türlü diktatörlüğü yasakladığı için, işçi sınıfının diktatoryasını öngören komünizm de yasaklanmış olmaktadır. Ayrıca Anayasa Mahkemesi komünizmin zor kullanarak iktidara geldiği, ya da geldikten sonra zora dayanarak itidarını sürdürdüğü için kanunen yasak olduğunu, T.C. Kanununun 141-142. maddeleriyle ilgili kararın gerekçelerinde belirtmiştir.»

Bu yazılarıyla Boran'ın ne mene sosyalist olduğunu Gün Zileli açıkladı.

Çatışma

Oportünistler kavga çıkarmak için ellerinden geleni yaptılar. Proleter devrimciler kavgayı önlemek için bütün güçleriyle çalıştılar. Birden ortalık karıştı. Havada sandalyeler uçuştu. Sopalar, yumruklar...

Sonunda proleter devrimcilerinin kavga etmemekteki kararlılığı galip geldi ve oportünistlerin çabaları boşa çıktı.

İdeolojik mücadelede her defa yenilgiye uğrayan oportünistler, şimdi de kavga çıkarıp kongreden kaçma kurnazlığına kapılıyorlar. Böylece Anadolu'daki parti üyelerinin gözü önünde masum, birer insan olacaklar. Proleter devrimcileri, aktif ideolojik mücadeleden yanadır. Zora baş vurarak oportünistleri sindirip bir sonuç almak, gerçek başarıyı geriye atan bir davranış olacağından buna karşıdırlar. Bunu bilerek proleter devrimcileri kavgayı bastırdılar ve konuşmalara tekrar başlandı.

Atilla Sarp, konuşmasında, partide mücadeleye yıllar önce başladığını, oportünizmin pasifizmini görüp ona karşı çıkanların partiden nasıl birer birer atıldığını anlattı. Bugün gençlik saflarından oportünizmin tasfiye edildiğini, sosyalist gençliğin devrimci mücadelelerini anlattı. Parti dışına itilmiş, partiye alınmayanların mücadelesinin, TİP'ten bağımsız ve fakat bunların partiye alınarak bütün hareketi kucaklayan devrimci bir yönetimin oluşturulması gerektiğini belirtti.

Ömer Özerturgut'un konuşması için oylama yapıldı. Oylamada bazı oportünistler **«bizi manevi baskı altında tutuyorlar»** diye feryad ediyordu. Oylamada konuşma kabul edildi. Özerturgut, **«Partinin bugün içinde bulunduğu darınıklığa çözüm getirebilmemiz için partinin içindekileri ve sınıf yapısını doğru tesbit etmeliyiz.**

Nasıl ki toplumumuzun yapısını doğru tesbit ederek, doğru devrimci mücadelenin yolunu buluyorsak, aynen öyle. Partide bugün en temel çelişki proleter sosyalizmi ile küçük burjuva oportünizmi arasındadır. Proleter sosyalistleri bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu olarak kabul ederler. Teorik alanda oportünistler, bilimsel sosyalizmin kurucularının ve uygulayıcılarının eserlerini yıllarca üyelere öğretmediler. Aybar gibi Aren de, Boran da bu suçu işlediler. Şimdi Aren ve arkadaşları bilimsel sosyalizme sözde sahip

Çankaya kongresini vererek kazandılar

çıkıyorlar. Ama onun evrensel gerçekliğini reddediyorlar.

Bu, mücadelenin alanında ortaya çıkıyor; Emperyalizmin hegemonyasında bütün sömürge ve yarı - sömürge ülkelerde, gerçek işçi sınıfı örgütlerinin mücadele yolu millî demokratik devrim stratejisidir. İşte oportünistler bunu reddediyor.

1917 devrimini incelemiyorlar. Sömürge ve yarı - sömürge ülkeler için Lenin'in III. Enternasyonal'deki tezlerini, yani "devrimci millî hareketler„ terimini reddediyorlar.

Çin devriminin yolunu ve pratiğini küçümsüyorlar. Vietnam'da, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'daki devrimci hareketleri görmüyorlar. Onlara sırt çeviriyorlar. Eylemden kaçarak, lâfta keskin devrimci görünüyorlar. Bunlar Atalan'da, Göllüce'de, Elmalı'da, Söke'de, Akhisar'da köylülerin mücadeleleri verilirken neredeydiler?

Şehirlerde anti - emperyalist mücadelelere karşı çıktılar. "Faşizm gelir„ teorisinin mucidi de Boran'dır.

Oportünist Aren kliği öz eleştirilerini, hatalarının kaynağını da göstererek, bunu da, hepimizin önünde yapmalıdırlar. Ancak o zaman saflarımıza katılabilirler. Yoksa hatalarını örtbas etmek için uydurma teorilere sarılmasınlar.»

Özerturgut daha sonra «partinin kurtuluşu için, millî demokratik mücadelemizde gerçek rolünü alabilmesi için proleter sosyalizmi temelinde birleşelim„ diyerek sözlerini bitirdi.

Yine partiden ihraç edilmiş Vahap Erdoğdu'nun konuşması için oylama yapıldı. O sırada oportünistler sayıca da azaldıklarını, bir çok üyenin proleter devrimci saflara katıldığını gördüler ve mücadeleyi terk için, hükûmet komiserinin işaretiyle salondan ayrıldılar.

Oportünistler kaçıyor

Çankaya ilçe yöneticisi Ersoy Salman, kongrenin devam edeceğini, polisin kongreyi kapatma yetkisinin olmadığını bildirdi. Oportünistlere «polisle aynı çizgiye düşmeyin„ diye ihtar etti. Ama keskin sosyalistler(!) yenilgiye boyun eğdiler. Polisle birlikte kongreyi terk ettiler.

En yaşlı üye kongre divanına geldi. Toplantıya devam edecek üye sayısının 98 olduğunu tesbit etti.

Başkanlık divanı seçimleri yapıldı. Vahap Erdoğdu çok kısa olarak konuştu. **«Aslında TİP'in kuruluşundan bu yana oportünizmi belgeleriyle anlatacaktım. Ama gittiler. Başka bir zaman konuşuruz„** diyerek, **«mücadelenin TİP'i devrimci bir yönetime kavuşturmak mücadelesi olduğunu»** belirtti.

Eski Yönetim Kurulu aklandıktan sonra, yönetim ve il delegeleri seçimine geçildi. Yönetim Kurulu ittifakla seçildi. İl delegeleri seçimi de yapıldı.

***

Kongre, Aren oportünizminin iflâsını belgeledi. Onların mücadeleden kaçmaları da ne kadar mücadeleci olduklarını gösterdi. Ancak, bütün proleter devrimcileri, kongrenin, sonuna kadar olaysız geçmesini istiyorlardı.

Çünkü oportünizm konuştukça kendini açığa çıkarır. Sustukça gizlenir. Biz oportünistlerin eline kalem vermeliyiz; yazsınlar çürük görüşlerini. Biz onlara mikrofon uzatmalıyız; konuşsunlar, kitleler önünde mahkûm edelim.

Yoksa onlara zorbalık uygulayarak alınacak herhangi bir sonuç bize başarı sağlamaz. Her proleter devrimcisi oportünizme karşı gerçek başarısının ideolojik mücadeleyle verildiğini iyi bilir.

Deniz Gezmiş serbest bırakıldı

ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerin boy hedefi haline gelen devrimci gençlik lideri Deniz Gezmiş, 25 Kasım, Salı günü tahliye edildi. Tahliyeden sonra da Deniz'in yakasını bırakmak istemeyen işbirlikçi iktidar, **«askerliğini tecil ettirmediği„** gerekçesiyle Deniz'i askere sevketmek istedi. Sevkedildiği askerlik şubesi, gelecek hazirana kadar askerliğini tecil etmiş olduğunu bildirdi ve Deniz serbest bırakıldı. İşbirlikçi iktidar ne bilsin ki Deniz, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin devamlı askeridir. Ve bu askerliğin süresi iki yıl değil, bir insan ömrüdür.

Taylan'ın babası gençlere sesleniyor

Sevgili Gençler,

— Açılış gününde size hitap etme fırsatını verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sağ olunuz.

— Sizler, bugüne kadar pek az sayıda ulus gençliğini yüklendiği ağır bir sorumluluğu kendi kendinize yüklenmiş, Türk ulusunun geleceğini kurtarma savaşı vermekte olan değerli insanlarsınız. Yolunuz zor, çetin, tehlikeli ve uzun bir yoldur. Fakat, bu yolun ucunda yeryüzünde erişilebilecek en bü yük şerefler sizi bekliyor.

— Arkadaşlar; çağımız teknolojik ve bilimsel toplumların kuruluş çağıdır. Bilimle uğraşan bireylerin bulunduğu doğa kanunları, bu kanunları kullanan teknisyenlerin buluşları ile, insanlığa iki yüz yıl içinde akıl durduran imkânlar bağışladı. Ancak, teknik gelişme, toplumun alışılmış düzenini alt üst etti. Bunun suçunu tekniğe atan, ilimle uğraşmağı adeta Tanrıya karşı gelmek gibi gören gericiler ile, toplumun eski düzeninin doğadaki evrime aykırı, akılsızca bir alışkanlık lar serisinin «düşünmekten korkmak„ şeklinde bir korkaklık sonucu sürüdülmesinden doğan sakat ve hasta bir düzen olduğunu iddia eden ilericilerin kavgası, tarihin hiçbir devriminde bugünkü kadar alevlenmemiştir.

— Genç arkadaşlar; hiçbir kişi bilimsel araştırma yöntemlerini bütün hayatı boyunca, kesiksiz ve her konuda uygulamak yeterliğine en iyi şekilde sahip olamaz. Aklımızın bulduğu birçok doğrulara, önce kendi his bünyemizin tenbellikleri, korkaklıkları ve taşlaşmış alışkanlıkları karşı koyar. Eski bir ülke üstünde yeni bir uygarlık kuran Atamız temelini kurduğu yeni Türk uygarlığını bu sebepten gençliğe emanet etmiş olmalıdır. Çünkü, gençler, kötü alışkanlıklara, korkaklıklara tenbelliklere yabancıdır. Gençlik demek, yüreklilik, sevgi, kabına sığmazlık demektir. Bugünkü baş döndürücü ilerlemeye ayak uydurabilecek kimseler bu niteliklere sahip olmadan edemezler. His bünyemizin eğitimi de, bu sebepten, hayati derecede önemlidir. Bilimsel düşünceye özgür bir muhayyile sahibi olmadan sahip olamazsınız. His bünyesinin eğitimi için, bütün uygar ülkeler güzel sanatları en teferuatlı şekilde kurullaştırmış, geliştirmiştir. Uygarlık alanında bu kadar ilerlemiş olan ülkelerin bu konuda milyonlarca liralık masraflara mal olan kurullar kurması ve geliştirmesini budalalık ve fantezi saymak, hiç şüphesiz, budalalıkların en büyüğü olur. Siz gençler. kendinizi hem akıl, hem de his yönünden, hem bilim hem de sanat alanlarında eğitmek suretiyle geliştirmek, yetiştirmek durumunda sınız. Ve en nihayet bütün bu ağır eğitim savaşını, yetişme savaşını, ve yurdun geleceğinin sorumluluğunu yüklenmek için sağlam bir vücuda, dayanıklı ve savaşçı bir bünyeye sahip olmalısınız.

— Bütün kötü şartlar altında görevinizi başarmak durumundasınız. Bu ülkede teşkilâtlı genç ve çocuk düşmanları var. Bunlar sokak ortasında çocukları, gençleri kurşunlar, gece yarıları köprü altında ufacık çocuklarısatarlar, daha çocukluktan kurtulmamış genç kızları binbir düzen ile, zorla, tehditle, hile ile, şantajla ahlâksızlığa iterler. Bu canavarlar, birkaç yıl evvel Erzurumun Tekman

(Devamı 16. sayfada)

İşçi-Köylü milli demokratik ekseni

İşçi köylü hareketleri, harekete atılan kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi bakımından henüz Türkiye'deki milli-demokratik mücadelenin ekseni haline gelememiştir; fakat millidemokratik mücadelemizin ilerdeki başarısını tayin edecek en önemli parçasıdır ve eksen haline gelme yolunda hızla ilerlemektedir.

Değirmenköylülerin mücadelesi devam ediyor

22. Kasım, Cumartesi günü TÖS İstanbul Şubesinin Değirmenköy'de düzenlediği «toprak reformu» konulu açık oturum köylülerin yakın ilgisi ve çoşkunluğuyla karşılandı, çözülen ve gerileyen köylüleri bir ölçüde yeniden biraraya getirdi.

Açıkoturum, toprak mücadelesine hukuki bir açıklık getirmekten başka, proleter devrimcilerle Kemalistlerin küçük ölçüde bir ittifakı olması bakımından da önem taşıyordu.

Olumlu bir girişim olan açık oturum; bolca fukaralık edebiyatı yapılması gibi, TÖS'lü öğretmenlere kolluk dağıtılarak öğretmenlerin köylülerden tecrit edilmesi gibi, «siz her şeysiniz, biz hiçbir şeyiz» cümlesinde ifadesini bulan halka yaranma kaygısına düşülmesi gibi, emperyalizmden hiç söz edilmemesi gibi, yanlış ve eksik tarafları da vardı. Bunları da burada belirtmeyi devrimci bir görev sayıyoruz.

Köylüler açıkoturumdan sonra, yürüyüş ve miting için yeniden karar aldılar. Fakat bu karar da; CHP'li Ferit Gündoğan'ın köylülere **«şimdilik susun, mahkemeyi bekleyin»** şeklideki telkinleri ve Çorlu Kaymakamı'nın yürüyüş bildirimini imzalayanlara, **«siz ne için imza attığını biliyor musunuz? Köylüler Çorlu'da isyan çıkaracaklar. Bunun sorumluluğunu taşıyabilirmisiniz?»** şeklindeki tehditleri yüzünden yine geriye ertelendi.

Böylece, işbirlikçi iktidar ve onunla uzlaşan Ferit Gündoğan gibi sözümona ilericiler, Değirmenköy'lülerin yürüyüş ve mitingini bir kere daha engellediler.

Yeni bir toprak işgali: Varışlı Köyü

Değirmenköy'lülerin mücadelesinin bir benzeri de Hatay, Reyhanlı ilçesi, Varışlı köyünde sürdürülmektedir. Olay özetle şöyledir: Rufai Hindi adlı bir Suriye'linin Varışlı—Yenimahalle, Varışlı—Atşana köyleri arasında iki bin dörtyüz dönümlük bir toprağı vardır. Suriye hükûmeti, Suriye'deki Türklere ait toprakları elkoyunca, bizim hükûmet de Türkiye'deki Suriye'lilere ait topraklara el koyar. Bu arada birçokları gibi, Rufai Hindi'nin toprağı da hazine malı olur. Bir süre sonra da Mehmet Eker ve Halil Eker adlı ağalar, kitabına uydurarak topraklara konarlar, Topraksız Varışlı köylüleri, topraları işgal edip ekmeye başlayınca, karşılarına jandarmalar çıkarılır ve topraklar köylülerden «kurtarılır». İş mahkemeye intikal etmiştir ve Varışlı köylüleri mahkeme sonucunu beklemektedirler, aynen Değirmenköy'lüler gibi...

Değirmenköy'lüler mücadelelerinin anlamını kavramaya başlamışlardır.

Eğe sanayii direnişi, işçilerin mücadele tecrübelerini arttırdı

Eğe Sanayii İşçilerinin direnişi, 12. gününde, 26 Kasım Çarşamba günü kırıldı. İşçilerin çoğunluğu o gün işbaşı yaptılar. Geri kalan kırk kadar işçi de ertesi gün direnişi bırakmak zorunda kaldılar.

Çelik Halat işçileri işbirlikçilerin ve oportünizmin bölücü çabalarına rağmen mücadelelerini sürdürüyorlar

Hüsnü Demirel, karısı ve baldızından sonra, yiğit işçi lideri Hüseyin Apaydın'da işten çıkarıldı. İstekler yerine getirilmeci. Sadece Hüsnü Demirel'in ailesine dört aylık ikramiye ödendi. Ayrıca Hüseyin Apaydın, sol yumruğu havaya kalkmış fotoğrafı yüzünden mahemeye verildi.

Eğe direnişinin neden böyle sonuçlandığı üzerinde durulmalı ve bu direnişten gerekli dersler çıkartılmalıdır. Eğe sanayii işçileri,

1 — İlk defa direniyorlardı, yani **tecrübesizdiler.**

2 — Kesin siyasi hedefleri yoktu, yani geniş ölçüde **bilinçsizdiler.** Azçok bilinçli olan işçiler sonuna kadar direndiler. Ve direniş iyice kırıldıktan sonra işbaşı yaptılar.

3 — Devrimci bir örgütten yoksundular, yani geniş ölçüde **örgüt süzdüler.** Maden—İş sendikası, işçilere birer parça ekmek, zeytin, peynir sağlamakla yetiniyor; işverenlerin ve onun arkasındaki işbirlikçi iktidarın polisinin karşısında, mücadeleye **«kanunsuzdur»** damgasını vurarak adliyenin karşısında, işçileri desteksiz ve yalnız bırakıyordu. Devrimci öğrencilerin desteği sürekli olamadı. İstanbul Bölgesi İşçilerin Birliği'nin diğer fabrika işçilerinin desteğini sağlama yolundaki çabaları da yarım kaldı. İlk günlerdeki dayanışma sonuna kadar sürdürülemedi.

Buna karşılık işçilerin zayıf olduğu noktalar, karşı-güçlerin kuvvetli noktalarını teşkil ediyordu: Karşı güçler:

1 — İşçi direnişlerini kırmakta **tecrübeliydiler.** İşçilerin söylediğine göre, fabrika müdürü Kubilay Akpınar, Kozlu Kömür Ocakları'nda Mehmet Çavdar kurşunlanırken, işyeri müdürüydü.

2 — **Bilinçliydiler.** Onlar biliyorlardı ki Eğe Sanayii işçileri bu mücadeleyi başarırlarsa, çevredeki bütün fabrikalara örnek olacaklardı. İşçileri keyiflerince işten atmak, Anayasa'ya girmiş demokratik hakların üstüne yatmak kolay olmayacaktı,

3 — **Örgütlüydüler:** Arkalarında işbirlikçi siyasi iktidarın örgüt lü gücü toplum polisi, irtica örgütleri, hepsinin gerisinde de ABD emperyalizmi vardı. Yani kar şı güçler sapına kadar örgütlüydüler. Bu yüzdendirki örgütsüz işçileri tek tek yakalayıp tehdit ettiler, Para teklif ettiler. Bazılarını satın aldılar ve sıraladığımız üç sebepten dolayı direnişi kırmayı başardılar.

Bütün bunlara rağmen, 12 gün dayanabilmiş olmaları, bütün işçilerin birliğini ve işçi—köylü ittifakını gerçekleştirme yolunda küçümsenemeyecek adımlar atmış olmaları da işçilerin başarısı sayılmalıdır.

Bu mücadelede işverenin kazancı, işçilerin demokratik haklarının üzerine bir süre daha yatabilmek; işçilerin kaybı ise, demokratik haklarını bir süre daha uygulama alanına aktaramamaktır. Fakat işçilerin kazancı çok daha önemlidir.

1 — İşçiler haklarının mücadeleyle alınacağını öğrenmişler ve mücadelede önemli **tecrübeler** kazanmışlardır.

2 — Mücadele işçilerin, siyasi bilinçlerini geliştirmiştir. Bu gelişimde proleter devrimcilerinin de payı vardır.

3 — İşçiler, Maden—İşin iktisadi ve demokratik mücadelelerini gerçekten temsil eden daha tutarlı bir örgüt haline gelmesi gerektiğini hissettiler.

İşte bunlar, işçilerin kazançları, dolayısıyla karşı güclerin kayıplarıdır.

Çelik-Halat işçileri direnmeye kararlı

12 Kasım'da Çelik Halat'ta 185 işçinin başlattığı direniş, bu yazı kaleme alındığı sırada devam etmekteydi. 27 Kasım'da, fabrikaya jandarma çağrılması üzerine, direnişi fabrika dışında sürdüren işçiler, tam bir dayanışma ve birlik içindedir.

Çelik - Halat işçilerinin istekleri, hatırlanacağı gibi iş garan-

hareketleri mücadelemizin olmak yolundadır

Proleter devrimcileri, işçilere küçük burjuva görüşlerin aşılanmasına meydan vermemelidirler. Gençlik saflarında geniş ölçüde tasfiye edilen oportünizmi, işçilerin saflarından da söküp atalım; işçi sınıfı örgütlerini, proleter devrimci düşüncenin güneşiyle aydınlatalım.

Eğe Sanayii mücadelesi, işçi-köylü ittifakının ilk kıvılcımıdır.

tisi ve işten atılan İbrahim Aydın'ın geri işe alınması idi. İşveren, işe girmekten vazgeçmesi şartıyla, İbrahim Aydın'a üç yıllık maaş ve ayrıca beşbin lira vermeye razı olduğu halde, işçiler devrimci bir uyanıklık göstererek, bu adî pazarlığa yanaşmamaktadırlar.

Yine işçiler, fabrikaya gelen AP milletvekili Cevat Ademoğlu'nu tepkiyle karşılamışlar ve konuşamadan ayrılmak zorunda bırakmışlardır.

Öte yandan, kanuna uygunluğu, AP milletvekili gibi, gerici parlamentarizmin icazeti şeklinde anlıyan oportünistler, özellikle Aren oportünizminin İzmit temsilcisi Şinasi Yeldan, işçilerin Anayasa'ya girmiş haklarını çiğnetmemek için giriştikleri direnişe «kanunsuzdur» damgasını vurarak bozgunculuk yapmaya, işçi saflarında yılgınlık yaratmaya çalışmışlardır. Bütün bunlara rağmen işçiler, direnmeye kararlı görünmektedirler.

Hisar Çelik işçilerinin mücadelesi başarıyla sonuçlandı

Çayırova'daki Hisar Çelik İşçilerinin direnişi, dört günlük bir işgalden sonra başarıyla sonuçlanmış ve işçiler bütün isteklerini işverene kabul ettirmişlerdir. Proleter devrimciler, Hisar Çelik işçileriylede bağ kurmuşlar, millî — demokratik mücadelemizin silâhları olan İŞÇİ—KÖYLÜ ve TÜRK SOLU gazetelerini onlara da ulaştırmışlardır.

Sarı Petrol-İş sendikası, EAS işçilerinin mücadelesini hedeflerinden saptırmak istiyor

Kartal, EAS'da 21 — Kasım, cuma günü, işçilerin zorlamasıyla başlayan grev, bu yazı kaleme alındığı sırada, sarı petrol iş sendikasının denetiminde devam etmekteydi. İşçilerin toplu halde bulunmasından korkan sendika yetkilileri, fabrikada bir kaç grev gözcüsü bırakarak, geri kalan işçileri evlerine göndermişlerdir. İşçilerle dayanışma kurmak, onlara mücadele silâhları olan İŞÇİ — KÖYLÜ gazetesi ulaştırmak üzere giden devrimci gençler, grev gözcüleriyle görüştürülmemiş, «**bizim işçilerimiz sendika dergisinden başkasını okumaz**» denilerek, İŞÇİ—KÖYLÜ gazetesi dağıttırılmamıştır. Grev gözcüleriyle görüşmeyi engellemek üzere, daha sonra fabrikaya toplum polisleri çağırılmıştır. İşyeri temsilcisi, işçilerin isteklerini açıklamaktan bile kaçınmıştır.

Petrol—İş, EAS işçilerinin mücadelesinin siyasî boyutlar kazanmasına engel olmak, onu, devrimci hedeflerinden saptırmak amacındadır. Proleter devrimcileri, EAS işçileriyle sıkı bağlar kurmalı ve sarı Petrol — İşin, işçi düşmanı yüzünü açığa çıkarmalıdırlar.

İşçi-köylü hareketleri, milli demokratik mücadelemizin ekseni olma yolundadır

İşçi köylü hareketleri, harekete atılan kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyleri bakımdan henüz Türkiye'deki milli-demokratik mücadelenin ekseni haline gelememiştir; fakat millî — demokratik mücadelemizin ilerdeki başarısını tayin edecek en önemli parçasıdır ve eksen haline gelme yolunda hızla ilerlemektedir. İşçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyleri ne bakarak, bu güne kadar, bağımsızlık ve demokrasi bayrağını en önde götüren devrimci gençlik ve aydınların (en başta işçi sınıfı ideolojisini benimeseyen ve ona yakınlık duyanların) bir süre daha, mücadelemizin en ön safında yer alacaklarını, devrimci hareketlerin eksenini teşkil edeceklerini söyliyebiliriz. Fakat hızla gelişen ve **genellikle** kendiliğinden gelen işçi-köylü hareketleri, kitleleri eğitmekte ve onlarda doğru bir siyasî bilincin gelişmesine yardım etmektedir. Sosyal Mücadele, kitleler için en iyi okuldur ve kitleler her gün biraz daha artan sayıda, bu okulda sınamalardan geçmektedirler.

Yukarıdanberi özetlediğimiz olaylardan da anlaşılacağı üzere, işçi köylü hareketleri henüz devrimci örgütlerinden yoksundur. Köylü hareketleri tam anlamıyla örgütsüzdür. İşçi hareketleri işe ya sarı sendikaların denetimindedir, ki bunlar işçi hareketlerine ayakbağı olmaktadırlar; ya da devrimci ideolojiyi eylem kılavuzu edinemedikleri için, mücadeleyi sonuna kadar götürmekten kaçınan sendikaların elindedir. Mücadele içinde bilinçlenen işçiler, iki tip sendikayı da ileriye doğru, ekonomik ve demokratik mücadelerini gerçeten temsil eden örgütler olmaya doğru zorlamaktadırlar.

Bu güne kadarki mücadeleler, Akhisardaki Tütün Üreticileri Sendikası hariç, henüz bir örgüt doğurmamıştır. Kitlelerle proleter devrimcileri arasında, mücadele içinde kurulan bağlar, mücadele bittikten sonra aynı sağlamlığı sürdürememektedir. Bu sonuç, proleter devrimcilerinin henüz merkezî ve disiplinli bir örgütten yoksun ve kitleleri örgütleme konusundaki bilgi ve deneylerinin sınırlı oluşundan ileri gelmektedir. Sendikalarda ve benzeri örgütlerde çalışmalara ağırlık vermek, işçi işçi — köylü mücadele örgütlerinin doğmasına yardımcı olmak, proleter devrimcilerinin acil görevleri arasındadır. Yine, devrimini başarmış ülkelerin işçi, köylü örgütlenmesi konusundaki bilgi ve deneyleri dilimize kazandırılmalı, kendi deneylerimiz yazılıp tartışılarak bütün proleter devrimcilerin ortak malı haline getirilmelidir. Bunu başardığımız ölçüde işçi, köylü hareketleri, millî — demokratik mücadelemizin ekseni haline gelecek, bunu başardığımız ölçüde emperyalizm ve oportünizme ağır darbeler indirmek mümkün olacaktır.

Yürütülen şiddetli ideolojik mücadeleyle ve sosyal pratiğin ağ r şamarlarını yiyerek, şimdilik proleter sosyalist düşüncenin en çok hakim olduğu Devrimci Gençlik Federasyonundan tasfiye edilen oportünizm, bu seferde, sosyalist düşüncenin yeni yeni ulaşmaya başladığı, işçi örgütlerinde direnmekte; işçi sınıfımızın görüş açısını daraltmaya, bilincini köreltmeye ve eylemsizlik ağlarını işçi sınıfı hareketi üzerine sermeye çalışmaktadır. Bunun en somut örneğini Kartal'daki **İstanbul Bölgesi işçiler Birliği**'nde görmekteyiz. O bölgedeki yiğit ve dinamik işçileri içinde toplayan ve işçi hareketlerinde önemli bir payı olan bu örgüt, sosyalizmin bilimini reddeden kıs r faydacılık savunucularının, popülistlerin, işçi dalkavuklarının etkinlik alanı haline gelmiştir. Proleter devrimcileri, işçilere küçük burjuva görüşlerin aşılanmasına meydan vermemelidirler. Gençlik saflarında geniş ölçüde tasfiye edilen oportünizmi, işçilerin saflarından da söküp atalım. işçi sınıfı örgütlerini, proleter devrimci düşüncenin güneşiyle aydınlatalım.

milli demokr
broşürü eleşti

Millî Demokratik Devrim Stratejisini açıklayıcı broşür Türk Solu Dergisinin 53. sayısına ek olarak yayınlandı. Bugüne kadar emperyalizme ve oportünizme karşı verilen mücadeleyle gelişen, güçlenen, sosyalist hareketin stratejik ve bir ölçüde taktik görüşleri bu broşürde dile gelmiştir.

Bugün Türkiye'deki sosyalist hareketi kendi çevresine toplamış olan, emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı verilen mücadeleye darbe gasını vuran bu devrimci strateji̇yi teorik plânda oportünistler etkisiz kılmak istemektedirler. Bugünedek eylem alanında, devrimci hareketi bölmek, yozlaştırmak, tecrit etmek için ellerinren geleni yaparlarken, teorik plânda ise, söylenmemiş şeyleri söylenmiş göstererek tahriflere girişmişlerdir. Fakat oportünizmin gerek eylem içinde hükmedebileceği güçgerek de teorik yeterliliği son derece sınırlıdır.

★

Mehmet Selik'in Emek Dergisinin 3, 4, 5. sayılarında «Demokratik Devrim Fetişizmi »yazısı teorik plânda bu cehaletin, bu kavrayışsızlığın tipik bir örneğidir. Biz Selik'in bu yazısını ayrıntıları ile ele alıp eleştirmeyi hem gereksiz görüyoruz, hem de devrimciler arasında tartışması çoktan bitmiş basit bir sürü gerçekler üzerinde tekrar durmayı lüzumsuz kabul ediyoruz. Yazıyı tümü ile ele alıp, ana çizgileri ile eleştirecek, zihinlerde tereddüt yaratabilecek bir kaç noktayı bir kez daha açıklığa kavuşturacağız.

Selik, yazısının büyük bir kısmında broşürden aktarmalar yapmış. Bu aktarmaların çoğuna katıldığını söylemiş, daha sonra ise katıldığı bölümler de dahil olmak üzere, yer yer kendisi ile de çelişkilere düşerek, sonunda hiç bir görüşü olmadığı gerçeğini farkında olmayarak itiraf etmiştir.

Selik'e göre broşürün doğru olmayan iddiaları şunlardır:

«Millî bağımsızlıkla bağdaşmayan iktisadî faliyetler denen kategori bir zorlama bir uyurmadır.» (Emek, S. 3, s, 13)

Çağımızda, millî bağımsızlık, o ülkede siyasî, iktisadî, askerî ve kültürel alanlarda emperyalizmin hakimiyetini ve etkilerini söküp at makla mümkündür. Eğer iktisadî sahada, emperyalizmin hakim olduğu üretim dalları varsa, veya emperyalizm dış ticaret ve borçlandırma mekanizmasıyla o ülkenin iktisadiyatını kendisine bağımlı kılarsa, o ülkede millî bağımsızlıkla bağdaşmıyan iktisadî faaliyetler var demektir. Türkiyede bunun en açık örneği montaj sanayiidir. Uluslararası sermaye patent , teknik yardım vs. yoluyla veya doğrudan doğduya o alana sermaye, yatırımı yaparak, Türkiyede yatırımları kendine çeken, çok kârlı bir montajci kesim yaratmıştır. Taşıt imalatı, traktör, radyo, buzdolabı, pikap, hesap makinesi vs. kesimlerinde uluslararası sarmaye, işbirlikçi burjuvaziyle birlikte at oynatmaktadır. Ayrıca, kimya, lâstik, plastik vs. sanayi alanlarında da bu gayri millî yani uluslararası sermayenin kontrolunda olan iktisadî faaliyetlerin örnekleri boldur, Örneğin Türk Philips Sanayi Anonim şirketi de nen şirket uluslararası sermayenin Türkiye koludur, Türkiye'de elektronik sanayiinin bütün kollarında faaliyet gösterir. BMC Sanayi ve Ticaret A. Ş. minneapolis Moline Türk Traktör ve Ziraat Aletleri Fabrikaları, Uzel Ticaret ve San. Ltd, Chrysler San A. Ş, Geneto-Gen. Otomativ Sanayi A.Ş., Türk Willis Overland Fabrikaları A. Ş., Unver Sanayi tesisleri, Helmut Weissenbahker, Beko Tic ve San, Smiko Tic ve San, Marla Tic ve San, Eli Burla ve Ortakları ve daha birçokları gayri millî iktisadî faaliyet gösteren, yani uluslararası sermayeye bağlı olan iktisadî birimlerdir.

Demek ki, gayri millî iktisadî faaliyet uydurma bir kategori değil, emperyalizmin sömürdüğü bütün ülkelerde görülen finans kapitale bağlı faaliyet kollarıdır. Bu faaliyet kolları gerek sanayi, gerek ticaret alanlarında emperyalizm - işbirlikçi burjuva ittifakının maddi temeldir.

Selik yazısna (Sayı 3, s. 12) işbirlikçi burjuvazinin mevcuriyetini ve bunun emperyalizmle ittifakını kabul ediyor. Ediyor etmesine ama, «millî bağımsızlıkla bağdaşmayan iktisadî faaliyetler denen kategori bir zorlama, bir uydurmadır» da diyebiliyor. Dolayısıyla gayrı millî iktisadî faaliyet şeklindeki maddî temelin varlığına karşı çıkıyor. Yoksa işbirlikçi burjuvazinin iktisadî faaliyetlerini anlatmak için, gayrı millî iktisadî faaliyetler teriminin kullanılmasını mı yanlış görüyor? Yani emperyalist ve müttefikleri gayri millî değiller midir? Yani emperyalizm ve müttefiklerinin iktisadî faaliyetleri gayri millî değil midir?

Öküzün altında buzağı arayan Selik, bunları hiç düşünmüyor, «**bu gayrı millî iktisadî faaliyetler terimi, sermayeye karşı mücadeleden söz etmemek için uydurulmuş bir oyundur**» deyip geçiyor.

★

Selik'in ikinci iddiası şu:

«**Feodal üretim ilişkileri ve feodal kalıntılar, bir süreden beri kendiliğinden önemlerini kaybetme ve yokolma süreci içindedirler Bu süreç aynı zamanda Türkiye'nin emperyalist kontrol altına sokulduğu bir dönemde hız kazanmıştır. Bu dönem yine aynı zamanda Türk tarımında kapitalistleşmenin hızla arttığı bir dönemdir.» (Sayı 3, sayfa 13)** Bundan da, emperyalizm feodaliteyı tasfiye ettiğinden, feodaliteye el kaldırmak emperyalizme de el kaldırmak demek olamaz, sonucunu çıkartabiliyor.

Selik, feodaliteyle ilgili görüşlerini Korkut Boratav'dan aktarmış. Selik, tarımda feodal ve yarı feodal ilişkilerin varlığını inkâr edemiyor. Ancak bunlar çözülmek tedir, yokolma süreci içindedirler diyor. Bu gerçeğin tersini iddia etmeye zaten imkân var mıdır? Şüphesiz bütün oluşlar gibi, feodalizmin de değiştiği ve tarih tekerleğinin ileri dönüşü sırasında, kapitalist ilişkilerin feodal ilişkilerin yerini aldığı bir gerçektir. Ancak bu alış bir doğrultuda olmamış, zaman zaman zigzaglar, geriye dönüşler de yapmıştır. Havran Ovası 1945 te iskâna açılmış ve tam bir feodal iskân yapılmıştır. Türkiye'de şüphesiz ki feodal ve yarı feodal ilişkiler mevcuttur ve bunlar değişmektedir, çözülmek tedir. Ancak Selik bu değişme ve çözülmenin ne doğrultuda olduğunu söylemiyor. Hemen söyleyelim ki, bu doğrultu finans kapitalir hakim olduğu Türkiyede, emperyalist ve işbirlikçilerin menfaatleri yönündedir. 40 bin traktörün Türkiyeye sokulması, gerek ekonomik gerekse de politik yönden emperyalizm-işbirlikçi ittifakın güçlenmesini sağlamıştır. Emperyalizm feodal ilişkilerin çözülmesini sağlarken, bir yandan da feodalizmle olan dağol ittifakını zedelememek için, özel gayret ve dikkat harcamaktadır. Örneğin endüstri bitkilerinden soya, ayçiçeği, yer fıstığı ekimini teşvik ederken, bir yandan da yerli sanayinin önemli hammaddelerinden olan pamuk ve zeytin tarımını frenlemiştir. Yine el sanatlarını kredi ve olanaklarıyla kooperatifleşmeye teşvik ederken bir yandan da bu kooperatifleşme sürecini yabancı sermayenin kontrolu altına vermiştir. Gaziantep, Kayseri, İsparta, Karadeniz ve Güney Anadolu bölgelerinde yapılan girişimler bu yönden olmuştur.

Mademki feodal ilişkiler var ve mademki bu ilişkiler sürekli olarak değişim ve çözülme içindedir, öyleyse bu değişme ve çözülmeleri bir yandan hızlandırmak, bir yandan da geniş köylü yığınları yararına kanalize etmek devrimcileri bekleyen önemli görevlerden biridir. Yani sosyalistlerin görevi, feodal ve yarı feodal ilişkilere karşı, anti-feodal mücadeleye hız vermek, demokratik köylü hareketlerine doğru yol göstermek, onlara öncü olmak, destek olmak, onları örgütlemek ve devrimci hareketin unsuru haline getirmektir. Hele Türkiye gibi nüfusunun % 70 i kadar, büyük bir çoğunluğunu köylü yığınlarının teşkil ettiği bir tarım ülkesinde bu mücadeleyi değil inkâr etmek, küçümsemek bile, devrimcilikle bağdaşamaz. Feodalizm çözülüyor diye, köylünün demokratik mücadelesini inkâr etmek ya da bu mücadeleye anti kapitalist yaftasını yapıştırmak, hedef saptırmanın, oportünizmin en büyüğüdür.

Selik kendi yazdığına kendisi de inanmamış gözüküyor. Zira hem feodal ve yarı feodal ilişkilerin mevcudiyetini ve bunların çözülmekte olduğunu kabul ediyor, hem de bu çözülmeyi hızlandıracak ve doğru devrimci yönde kanalize ede cek demokratik mücadeleyi reddederek, anti - kapitalist mücadeleyi öneriyor.

Nedir anti - kapitalist mücadele?

Anti kapitalist mücadelenin sosyal muhtevası, kapitalizmin temel lerini sarsmak, kapitalist üretim ilişkilerini ortadan kaldırmaya yönelmektir. Lenin 1905 Devrimi ni anlatırken şöyle der: «**Şüphesiz bu bir sosyalist diktatörlük değil, demokratik bir diktatörlüktür. (Devrimci gelişim bir seri ara aşamalardan geçmeksizin) kapitalizmin temellerini sarsmağa muvaffak olamıyacaktır. Olsa olsa, köylüler lehine, toprak mülkiyetini radikal bir biçimde değiştirebilir, Cumhuriyetin kurulması da dahil olmak üzere, kararlı ve gerçek demokrasiyi kurabilir. Sadece köyde değil, fabrika hayatında da asayari esaretin bütün ezici nitelikleri kökünden yokedilebilir. İşçilerin durumlarında gerçek bir düzeltme yaratmak ve geçim seviyelerini yükseltmek için temel hazırlayabilir... Böyle bir zafer hiçbir şekilde burjuva devrimimizi sosyalist bir devrime henüz dönüştürmeyecektir. Demokratik devrim, burjuva sosyal ve ekonomik iliş-**

atik devrim
irisi üzerine

Seyhan Erdoğdu

kilerin sınırlarını doğrudan doğruya aşamıyacaktır.» (Bütün Eserleri, Cilt III, s. 82-83)

Feodal ve yarı feodal kalıntıların çöküşünü hızlandırma mücadelesi, az topraklı, topraksız ve fakir köylülerin toprağa kavuşma mücadelesi, biz istesek de istemesek de, anti-kapitalist bir mücadele değil, demokratik bir mücadeledir. Bu onların sınıfsal niteliği gereğidir. Bu objektif bir gerçektir. Biz kalkıp da Selik gibi, kendi sübjektif isteklerimizi kitlelere hedef diye gösterirsek, sizin mücadeleniz anti-kapitalisttir dersek, hedef saptırmış oluruz. Selik verilecek mücadelenin sosyal muhtevasının demokratik olduğunu da inkâr edemezken, yani toprak reformu sloganına karşı çıkamazken, nedense bu işin adına anti-kapitalist mücadele demekten vazgeçemiyor. Bu olsa olsa, Selik'in küçük burjuva sosyalizmini proleter sosyalizmi ile karıştırmasından ileri gelmektedir. Feodal kökünden arınmamış, küçük burjuva mülkiyet duygusu içinde yuğurulan geniş köylü yığınlarını somut olarak karşısında bulamadığı kapitalizme karşı yöneltmek mümkün olamaz.

Selik, **«emperyalizmin o ülkenin en gerici sınıf ve tabakaları ile ittifak yaptığını»** kabul ediyor. Ama bunun ne demek olduğunu kavrıyamıyor. Bu emperyalizmin o ülkede, feodal ve yarı feodal unsurlarla ittifaka girmesi ve feodalizmin çözülmesini geniş köylü kitleleri yararına değil, feodaller yararına yapması, bunu yaparken de ülkenin bağımsız olarak kapitalistleşmesine fırsat vermemesi demektir. Osmanlı İmparatorluğunun sömürgeleştirilmesi süreci içinde, emperyalizmin demiryolu inşasına geniş önem vermesi, kendine yeterli ekonominin pazara açılması demek, emperyalizme hammadde kaynakları sağlanması ve emperyalizme mallarını süreceği pazar sağlaması demektir. Bu yönüyle feodalizmdeki belli oranda çözülme, emperyalizmin yararınadır. Ancak emperyalizm şunu da iyi bilir ki, o ülkenin sanayi ve tarım alanında gerçekten kapitalistleşmesi, emperyalist sömürüye darbe vurması demektir. Bu nedenle de emperyalizm feodalizmin belli oranda çözülmesine yardım ederken, birincisi bunu feodaller yararına yapar, ikincisi de bunu yaparken bağımsız kapitalistleşmeyi önler. Bu demektir ki, toprak ağalarına, tefecilere karşı köylülerin demokratik mücadelesi, emperyalizm - feodal ortaklığına karşı mücadeledir.

Emperyalizm - feodal ortaklığının bir diğer yönü de, güçler dengesi meselesidir. Emperyalizm bir ülkeyi hâkimiyeti altına aldığı zaman kendisine müttefik bulmak zorundadır. Bu müttefiklerin bir kısmını kendisi yaratır. İşbirlikçi burjuvazi dediğimiz müttefik, varlığı emperyalizmin varlığına doğrudan doğruya bağlı olan emperyalizmin kendi eliyle besleyip büyüttüğü bir müttefiktir. Feodalizm ise varlığı emperyalizme dolaylı olarak bağlı olan bir müttefiktir. Emperyalizm feodalizmi en gerici, en tutucu güç olduğu için yanına alır. Bu ittifakın kurulması emperyalizmle feodalizmin arasında çelişki olmaması demek değildir. Emperyalizm, feodalizmin doğal çözülüşünü hızlandırırken, feodal kurumları yokeder. Tarımda kapitalistleşme süreci başlar, finans kapital feodal ilişkileri kontrol altına alır. Bu durum köylerde işsizliğin artması, köylülerde toprağa sahip olma isteğinin artması, köylerden şehirlere akının yoğunlaşmasını doğurur. Bu durum köylünün demokratik mücadelesi için objektif şartların yeterince olgunlaşmış olduğunu gösterir. Onun içindir ki, bu mücadelede, köylülerin, sosyalistlerin demokratik sloganı toprak reformudur.

Bu slogan, emperyalizm-feodal ittifakına darbe vuracağı için devrimcidir. Sosyalistlerin feodalizmi tasfiye, toprak reformunu yapma çözümüne karşılık, emperyalizmin feodalizmi sınırlı olarak çözmesi, çözerken feodallerin yararına çözmesi ve çözerken kendine bağlı kılma çabaları, tarihî gelişim için de gerici çabalardır. Bu gerici çabaları üretim güçlerinin gelişmesi biçiminde yorumlamak ve buradan da ilerici hareketlerdir sonucuna ulaşmak son derece yanlış, yanlış olduğu kadar da tehlikeli ve tutucu bir yorumdur. Mademki üretim güçleri sürekli bir gelişme içindedir, o halde neden her yıl yüzbinlerce işçi giderek artan bir hızla Avrupa'ya akın etmektedir?

Hedefimiz doğrudur. Düşman doğru tesbit edilmiştir. Mücadelemiz, geniş köylü kitlelerinin emperyalizm - feodal ortaklığına karşı demokratik mücadelelerine öncülük etmek, destek olmak, ve onları örgütlemektir. Bu mücadele sosyal muhtevasıyla, tamamen demokratik bir mücadeledir.

★

Selik, yazısının ikinci bölümünde, broşürde saptanan düşmanları ve güçleri sıralıyor ve bunların doğruluğunu kabul ediyor. Yani Selik'e göre düşman, emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi - feodal kalıntılar ortaklığıdır. Güçler şehir ve köy proleteryası, şehir ve köy küçük burjuvazisi, ve asker - sivil aydın zümredir. Selik bunları kabul ederken Millî Demokratik Devrim stratejisini de kabul ettiğinin farkında değildir. Zira bir toplumda belli bir aşamadaki devrimci stratejinin saptanması demek, düşmanın ve düşmana karşı olan güçlerin saptanması demektir. Eğer baş düşman emperyalizm ise, verilecek mücadele emperyalizme karşı, millî kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadelenin başarıya ulaşması, ülkenin tam bağımsızlığına kavuşması, feodalizmin tasfiyesi, Türkiye'nin demokratlaşmasıdır.

Sosyalistlerin görevi, düşmana karşı savaşırken, yanlarına düşmanla çelişkisi olan bütün ve tabakaları toplamaktır. Bu çok basit bir savaş kuralıdır. Eğer düşman ve bu düşmana karşı güçler doğru tesbit edilmiş ise, bundan bir tek strateji çıkar. Birden fazla stratejinin çıkartılması için, düşman'ın tesbitinde veya güçlerin tesbitinde bir yanlışlık olması gerekir. Eğer düşman, emperyalizm — işbirlikçi sermaye — ağa ortaklığı ise, eğer güçler şehir ve köy proleter ve yarı proleteryası, şehir ve köy küçük burjuvazisi, asker, sivil aydın zümre ise, bundan ancak ve ancak Millî Kurtuluş Mücadelesi, Millî Demokratik Devrim Mücadelesi stratejisi çıkar. Selik, broşürde düşmanın ve güçlerin doğru tesbit edildiğini kabul etmekle, stratejinin de doğru tesbit edildiğini kabullenmiş oluyor. Ancak Selik, broşürün muhtevasını anlamamış olacak ki, meselenin özünü kabul ettiğinin bile farkında değil. Neymiş kabul edemediği?

1923 ten buyana, Türkiye'de bir devrim ve karşı - devrimin olmadığı. Selik, Emek Dergisinin sonraki sayılarında da bu meseleyi güya derinliğine incelemiş! Biz bu sorunun üzerinde ayrıntılarıyla durmayı bir yana bırakarak, işin özüne kısaca dokunalım.

Selik, Millî Kurtuluş Savaşımızın sınıf temelini Anadolu tüccarlarına ve büyük toprak sahiplerine dayandırıyor, kemalist devrimin köylülerden yana olmadığını söylüyor. Hemen söyleyelim ki, Kurtuluş Savaşımızın ilk meş'alesi İstanbul ve İzmir'deki sivil asker aydınlar tarafından tutuşturulmuş, bu merkezlerden Anadolu'ya sıçratılmıştır. İzmir'de Yunan'a ilk kurşunu sıkan Hasan Tahsin, bir küçük burjuva devrimcisidir. Ege de çeteciliği düzenleyen ve yönetenler, asker ve sivil aydınlardır. İstanbul'dan Anadolu'ya silâh ve cephane kaçıranlar, küçük burjuva milliyetçileri ve işçiler olmuştur. Anadolu tüccarları ve büyük toprak sahipleri ise Millî Kurtuluş Savaşımız yoğunluk kazandıktan sonra harekete katılmışlardır. Mustafa Kemal ve Kadrosu Türk Millî burjuvazisi adına değil, emperyalizmle çelişkisi olan bütün sınıf ve tabakaları temsil ederek bu hareketi yürütmüşlerdir. Onun içindir ki, Millî Kurtuluş Savaşımız, küçük burjuva milliyetçiliğinin öncülüğünde verilmiş anti - emperyalist bir mücadeledir. Kurtuluş Savaşı, küçük burjuva milliyetçiliğinin ideolojik, politik ve askerî öncülüğünde olduğu için, kalıcı zaferlere ulaşamamıştır. Ancak toplumumuzun tarihî gelişimi içinde, ileri doğru atılmış önemli bir adımdır. Çünkü Millî Kurtuluş Savaşı ile emperyalizmin askerî, siyasî ve iktisadî hâkimiyetine son verilmiş ve gerek küçük burjuvazinin sınıfsal niteliği, gerekse, o zamanki tarihî şartlar sonucu, Türkiye'de emperyalizmin vesayeti altında olmayan bir kapitalistleşmeye doğru yönelmiştir. Kemalist devrim, bu yüzden ileri bir adımdır. Her devrim, karşı devrimi de beraberinde taşır. Millî Kurtuluş Mücadelesinin her safhasında ve savaşın bitiminden sonraki Cumhuriyet döneminde, karşı devrimin, yâni emperyalizmin hâkimiyetini silme mücadelesinde karşı - devrim tohumları mevcut olmuştur. Bu tohumlar, küçük burjuva milliyetçiliğinin öncülüğünde olan bir anti - emperyalist - demokratik mücadelenin kesin ve kalıcı zaferler sağlıyamama niteliğinden yararlanarak ,alabildiğine yeşermiş ve özellikle 1946 döneminden sonra, emperyalizm - ağa - komprador üçlüsü, gerek iktisadi, gerekse siyasî alanda hızla, zaten küçük burjuva milliyetçileri ile paylaştıkları iktisadî ve siyasî hâkimiyeti kendi tekellerine almışlardır. Elbette ki, bu uzun bir sürecin sonunda olmuştur. Çok partili demokrasi dediğimiz dönem, yâni Filipin tipi demokrasi denemesi, bu karşı devrime giydirilmiş bir kılıftan ibarettir. CHP emekçi yığınlarının kendi öz örgütlerine kavuşma çabalarını en faşist metotlarla önlerken, komprador - ağa partilerinin, kendi bünyesinde gelişip büyümesine müsaade etmiştir. CHP içinden Demokrat Partinin doğuşu, toprak reformu tartış-

Aybar ve Aren oportünizmi

Aybarcılık ve Arencilik emperyalizmin egemenliğinin meşru gösterilmesidir

Yukarıda da üzerinde durduğumuz gibi, Aybar ve Arenciler, emperyalizmi bir dış faktör, tali bir unsur olarak ele alıyorlar ve onu Türkiye'ye hâkim olan gerici ittifaka dahil etmiyorlar. Özellikle Arencilerde bu anlayış, gayet sarih bir şekilde mevcuttur. Onlara göre, Türkiye'de kapitalizm tıpkı Batı'da olduğu gibi burjuva sınıfının eliyle gelişmiştir; tek kusuru azgelişmiş, gelişmenin erken bir aşamasında olma anlamında azgelişmiş olmasıdır. «Emperyalizmin baskısı ve sömürüsü altında olduğu için Türkiye'yi kalkındıramıyacaktır.» Ama yine Arencilere göre, bu kapitalizm bir yandan da hızla gelişmekte, ülkemizde küçük burjuva yığınlar hızla proleterleşmektedir! Arenciler devrimci bir sanayi burjuvazisinin önclüğünde, onun feodaliteye karşı mücadelesi ile yerleşen bağımsız, gerçek kapitalist gelişme ile, emperyalist dünya sisteminin sömürü alanların hâkim olan ve emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi - feodalite ittifakının eliyle yaygınlaşan sömürge-tipi kapitalizm arasındaki ayrılığı göremiyorlar; emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerdeki rolünü kavrayamıyorlar. Biz bu meseleyi bir defa daha koyalım.

Türkiye'ye hâkim olan kapitalizm, gerçek, bağımsız bir kapitalist gelişmenin ürünü değildir. Devrimci bir sanayi burjuvazisinin feodaliteyi tasfiye ederek yerleştirdiği bir kapitalizm değildir. Aksine, emperyalizm ve işbirlikçilerinin eliyle, işbirlikçi burjuvazinin ve bizzat feodal unsurların eliyle yaygınlaştırılmıştır. Bu kapitalizm, sömürge tipi kapitalizmdir. Bir yandan emperyalizme bağımlı bir kapitalizmi yaygınlaştırırken, bir yandan da feodal kalıntıları muhafaza eder. Bu bakımdan, az gelişmiş bir kapitalizmdir; yoksa bağımsız kapitalist gelişmenin erken bir aşamasında olduğu için değil. Azgelişmişliği, oportünistlerin kullandığı anlamda kullanan, Batının emperyalist burjuvazisinin ideologlarıdır. Sömürge tipi kapitalizmin hâkim olduğu bütün Asya, Afrika ve Lâtin Amerika ülkelerinde, emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi ve feodalite ittifakı hâkimdir; bu ittifakta en ağır basan ortak, ittifakın hâkim unsuru, emperyalizm ve Türkiye bakımından öncelikle Amerikan emperyalizmidir.

Oportünistlerin emperyalizmi, tali bir mesele, bir dış faktör olarak göstermeye çalışmalarında amaç, devrimin esas düşmanının doğru tâyin edilmesini önlemektir. Bu, objektif olarak, emperyalizmin yardakçılığıdır; emperyalizmin hâkimiyetini meşrû göstermeye çabasıdır.

Oportünisilere göre devrim stratejisi ve öncülük

Aybar'a göre, «Millî kurtuluş için mücadele ile sosyalizm için mücadele madalyonun iki yüzüdür.» Arencilere göre: «Anti - emperyalist ve anti - kapitalist mücadelenin birlikte yürütülmesi zorunludur.» Aybar'a göre: «TİP iktidara gelince bugünkü ilkel kapitalist düzene son verecek, sosyalizmi kuracaktır.» Yani, TİP programının (ki, eksik ve yanlışları olan genel demokratik bir programdır, anti - kapitalist değil, anti - emperyalist bir programdır), uygulanmasıyla sosyalizm kurulacaktır. Yine Arencilere göre: «... anti - emperyalist mücadele ile soyalist mücadele birdir»; çünkü burjuva sınıfı Türkiye'ye emperyalizmi sokmuştur, bunun için anti - emperyalist ve anti - kapitalist mücadele ancak birlikte yürütülebilir(!).

Öncülük konusuna gelelim. Aybar'a göre: «Bizde işçi sınıfının köylüleri sürükleyerek iktidarı alması söz konusu değildir; emekçi sınıflar koalisyonu (yani, Arencilerin «işçi ve emekçi sınıflar»ı) iktidara adaydır. İşçi sınıfımız... fiilen kurulmuş olan bu «koalisyonu» **demokratik** ve bilimsel (altını biz çizdik) öncülüğü etrafında toplayarak daha etin bir hale getirmeğe çalışacaktır.» (s. 658) Arencilere göre: «Anti - emperyalist mücadele sosyalist hareketin ayrılmaz parçasıdır. Bu mücadelede **emekçi sınıfların öncülük yapması** başarılı olmanın temel şartıdır.» Yine Arencilere göre, «...anti-emperyalist mücadelenin sosyalist muhteva ile yürütülmesi bu mücadelenin **işçi ve diğer emekçi** sınıflara dayandırılması ve bu **sınıfların öncülüğünde** yapılmasını sağlamak ve garantilemek bakımından da kesin bir önem taşır.» (7)

Aybar'ın ve Arencilerin strateji ve öncülük konusundaki bütün bu bilimsel sosyalizme taban tabana zıt herzeleri şu ortak sonuca varıyor: İŞÇİ VE DİĞER EMEKÇİ SINIFLARIN ÖNCÜLÜĞÜNDE, ANTI-EMPERYALİST ANTİ - KAPİTALİST MÜCADELE (!)

Anti-emperyalist mücadele nedir?

Anti - emperyalist mücadele, yani emperyalizme karşı mücadele, emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadeledir. Anti - emperyalist mücadele, bu bakımdan anti-feodal mücadeleden ayrılamaz. **Siyasî** alanda, emperyalizm-işbirlikçi burjuvazi-feodalite iktidarının yıkılmasını ve onun yerine millî sınıfların ortak iktidarının konmasını hedef alır; genel olarak burjuvazinin iktidarını yıkmayı hedef almaz. **İktisadi alanda**, işbirlikçi kapitalizmin ve feodal kalıntıların tasfiyesini hedef alır; genel olarak kapitalizmi, genel olarak özel mülkiyet düzenini yıkmayı hedef almaz. Anti-emperyalist mücadele, bütün millî sınıfların çıkarınadır. Bütün millî sınıfların çıkarları objektif olarak emperyalizme karşıdır. Ancak millî sınıflar bu çıkarlarının bilincine varmadıkça, anti-emperyalist anti-feodal uyanış sağlanmadıkça anti-emperyalist mücadele ilerliyemez. Anti-emperyalist mücadeleler, emperyalizmin sömürülen ülkelere girişinden beri vardır, ancak bu mücadelenin zafer sağlayacak güce ulaşması, halkın uyanışı ve örgütlü ve aktif olarak mücadeleye katılmasıyla mümkün olabilir.

Anti-kapitalist mücadele nedir?

Anti-kapitalist mücadele, anti-emperyalist mücadeleden ayrıdır ve hiç bir zaman birarada yürütülemez. Anti-kapitalist mücadele, yani kapitalist sistemin tümüne karşı, bir sistem olarak kapitalizmin yıkılması ve yerine sosyalizmin kurulması için mücadele, genel olarak burjuvaziye, genel olarak mülkiyet düzenine karşı mücadeledir. Anti-emperyalist mücadele bütün millî sınıfların davâsıdır; anti-kapitalist mücadele yalnız işçi sınıfının davâsıdır. İşçilerin anti-kapitalist mücadelesi, tek tek sermayedarlara karşı yapılan iktisadi mücadelesi değil, sosyalizmi kurma siyasî mücadelesidir.

Bugün Türkiye'de anti-emperyalist mücadele verilmektedir. İşçi sınıfımızın bugünkü mücadelesi henüz iktsadî mücadele sınırlarını aşmış değildir; daha iyi çalışma şartları, daha iyi ücret ve askerî sivil zümrenin, küçük burjuva aydınlarının siyasî mücadeleleriyle kazanılmış olan demokratik hakları gerçekten kullanılır hale getirmek için mücadeledir. İşçi sınıfımızın bugünkü özlemleri, ancak bağımsız ve demokratik bir Türkiye'de gerçekleşebilir. Bu bakımdan işçi sınıfımızın bugünkü mücadeleleri halkımızın millî demokratik mücadelelerinin bir parçasıdır. İşçi sınıfımızın mücadelesi iktisadî mücadeleden siyasî mücadeleye dönüşmesi, işçi sınıfımızın politik bilince ulaşması, onun anti-emperyalist mücadelede öncülük kazanması için, millî demokratik hareketleri millî demokratik devrime dönüştürmesi için temel bir şarttır. Ülkemiz şartlarında, işçi sınıfımızın bilinçli siyasî mücadelesi yine anti-kapitalist değil, anti-emperyalist olacaktır. Çünkü ülkemiz şartlarında sosyalizme giden yol millî demokrasiden geçer. İşçi sınıfımız millî demokrasiyi gerçekleştirdikten sonra ancak anti-kapitalist mücadeleye, sosyalizmin kuruluşuna geçebilir.

Bugün işçi sınıfıyla burjuvazinin millî kesimi arasında da çelişmeler vardır. Ve bu çelişmelerin çatışmalara dönüşmesi engellenemez, tam aksine işçi sınıfını sınıf bilincine ulaştıracak bir mücadeledir. Ne var ki bu çelişmeler düşmanca değildir ve işçi sınıfının bugünkü mücadelesi, kollektif mülkiyet için değil, emperyalizme bağımlı ilişkilerin son verilmesi içindir.

Devrimde öncülük

İşçi sınıfının anti-emperyalist mücadelede öncülüğün şartlarına haiz olmadığı aşamada, anti-emperyalist mücadelede küçük burjuva aydınları önemli bir rol oynayabilirler. Ancak, proleteryanın öncü olmadığı şartlarda anti-emperyalist mücadeleler millî demokratik hareketlerden ibaret kalır ve asla kalıcı zaferler sağlayamaz. Proleteryanın devrimci ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünün gerçekleşmesi ile ancak, millî demokratik hareketler millî demokratik devrime dönüşebilir.

Sömürülen bir ülkede proletaryanın mevcut olması (ki, eğer emperyalizm varsa, işçi sınıfı da mutlaka vardır), onun devrimde öncü olması demek olamaz. Bir yandan, «işçi ve emekçi sınıfların öncülüğünü», yani işçi sınıfının ve onun yanısıra küçük burjuvazinin **tümünün işçi sınıfıyla birlikte öncülüğünü (!)** savunan Arenci oportünistlere göre, işçi sınıfı mevcut ol-

neden aynıdır? II

Şahin Alpay

duğuna göre, devrimde «objektif olarak» öncüdür. (8)

Bir sınıfın objektif olarak mevcudiyeti, onun sınıf bilincine kendiliğinden sahip olması demek olamaz. Bugün ülkemizde proleterya, en bilinçli kesimleri iktisadî ve demokratik haklar için mücadele veren, büyük kesimi en gerici ideolojilerin etkisi altında olan bir sınıf durumundadır; henüz kendisi için sınıf durumuna yükselmemiştir. Bu şartlarda proletaryanın devrimde öncü olduğunu iddia etmek, işçi sınıfını öncülük şartlarına kavuşturacak mücadeleyi hasıraltı etmek, objektif olarak, işçi sınıfının devrimde öncülüğüne karşı çıkmak demektir. (Öncülüğü, işçi sınıfının değil, «işçi ve emekçi sınıfların» öncülüğü olarak anlamak, işçi sınıfının hareketi ile küçük burjuvazinin hareketini birbirinden ayırmamak ülkemizdeki sağ oportünizmin en belirgin niteliğidir.)

Proletaryanın mevcut olması başka şeydir, devrimde öncülük kazanması başka şey. Bu ikisini birbirine karıştıran darkafalı küçü burjuva sosyalisti ancak proletaryanın bugün devrimde ÖNCÜLÜĞÜN OBJEKTİF VE SÜBJEKTİF şartlarına TAM OLARAK sahip olmadığı tasbitinden, Türkiye'de proletaryanın mevcut olmadığı iddiasında bulunduğu neticesini çıkarabilir. Nitekim EMEK dergisi 13. sayısında AYDINLIK'ın sosyalistleri fabrika kurarak işçi sınıfı yaratmaya çağırdığını yazdığı zaman, küçük burjuva darkafalılığının parlak örneğini vermektedir.

Proletaryanın devrimde öncülüğe kavuşturulması, bir yandan bütün millî sınıflar arasında ittifak, millî cephe politikasının izlenmesini, bir yandan da işçi sınıfı hareketinin siyasî mücadele safhasına ulaştırılmasını, bu iki görevin birarada yürütülmesini gerekli kılar. Bu iki görev sıraya konulamaz; önce biri, sonra öbürü denemez. Birlikte yürütülmesi gereken mücadeleler, işte bunlardır. Arenci oportünistlere göre, «Diğer güçlerle ittifak konusu sosyalist gücün gelişmesine bağlı olarak çözümlenecektir.» (9) Yaygın olan, «önce güçlenelim, sonra ittifak kurarız» görüşü, millî cephe politikasına karşı ileri sürülen bir başka tezdir ve millî cephe bozgunculuğunun bir başka tezahür şeklidir.

Aybar ve Aren oportünizmi, anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadeleyi birbirine karıştırarak, işçi sınıfı ile müttefiklerini birbiri ne karıştırarak, işçi sınıfının öncü lüğünü «işçi ve emekçi sınıfların öncülüğü» olarak sunarak, düşmanımızla dostumuzu, kendimizle dostlarımızı birbirine karıştırıyorlar ve millî cephe politikasını baltalıyorlar. Onların bu küçük burjuva sosyalizmini, öncelikle işçi sınıfına ve tüm millî sınıflara ihanetini teşhir etmekten geri durmıyalım! Aybar-Aren oportünizmi kendisini nerede gösterirse, orada onun görüşlerini ezmekte duraksamayalım!

AYBAR'A ve ARENCİLERE GÖRE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ PARTİSİ.

Proletarya kendi öz partisine sahip değilse, ki ülkemizde işçi sınıfının partisi yotur, işçi sınıfı öncülüğünden söz edilemez. Proleterya örgütünün varlığı, öncülük şartlarının vazgeçilmez bir unsurudur. Ülkemizde işçi sınıfının kendi öz örgütüne kavuşması, devrimde öncülük kazanması yolunda dev bir adım olacaktır. Ama bu örgüte kavuşması da devrimde öncülüğün sağlanması demek olamaz. Bu örgüt hem işçi sınıfına hem de millî cephe vasıtasıyla bütün millî sınıflara yön gösterir ve bilinçli ve örgütlü kitleleri peşinden sürükler hale gelince ancak,, işçi sınıfının öncülüğü gerçekleşecek tir. İşçi sınıfı, partisi, işçi sınıfının bilinçli öncü kesimini içinde toplayan ve bilimsel sosyalizmin teorik, ideolojik, stratejik-taktik ilkelerine dayanan, işçi sınıfının öncü örgütüdür.

Gelelim Aybar'ın ve Arencilerin öncü partilerine... Onlara göre TİP, işçi sınıfının «öz örgütü, öncü partisi»dir. Bu konuda Aybar ve Arenciler tam bir görüş birliğindedirler. Aybar'a göre: TİP işçi sınıfının «bilimsel ve demokratik ön cülüğünü» (her ne demekse) temsil etmektedir. Arenciler bu konuda daha ileri gitmektedirler. Diyorlar ki:

«...ülkemizde işçi sınıfının kendi öz partisini kurup, sosyalizm için mücadele yapması, hem ekonomik gelişme seviyemiz, hem de demokratik hak ve hürriyetler alanında eriştiğimiz aşama bakımından mümkündür ve bu imkân **TİP tarafından gerçekleştirilmiştir** (altını biz çizdik)». (10)

TİP işçi sınıfının öz örgütü değildir ve hiç bir zaman olamaz. İşçi sınıfının öz örgütü için mücadele bugün en önde gelen görevlerimizden biridir. TİP çatısı altında proleter devrimcilerini de barındıran ilerici bir partidir. Devrimci bir yönetim TİP'i millî demokratik hareketimizde önemli bir kuvvet haline getirebilir. Bunun için proleter devrimcileri TİP'i devrimci bir yönetime kavuşturmak için oportünizmle sonuca kadar mücadele edeceklerdir. TİP'i işçi sınıfının öz örgütü olarak savunmakla, Aybar-Aren oportünizmi, gerçekte işçi sınıfımızın kendi partisine kavuşması için mücadeleyi hasıraltı etmek istiyorlar. Devrimci işçi sınıfı hareketini en önemli silâhlarından birinden yoksun bırakmaya çalışıyorlar. Hangi kılığa girerlerse girsinler, görünüşte devrimci ama özünde oportünist hangi kılığa bürünürlerse bürünsünler, çabaları boşunadır. İşçi sınıfımız öz örgütüne er veya geç kavuşacaktır.

Aybarcıların ve Arencilerin üzerinde birleştikleri diğer bir önemli nokta, onların gerçekten gerici, karşı - devrimci kara yüzlerini apaçık ortaya koyan nokta, ülkemiz de emperyalizm ve işbirlikçilerinin tahakküm aracı olan gerici - parlamentarizmi, filipin tipi demokrasiyi, demokrasi diye yutturmaya çalışmalarıdır.

Aybar'a göre: «1946 - 1950'den beri Türkiye'de seçim «devrimci» bir müessesedir» (s. 659.) Arencilere göre, gerici - parlamentarizme geçiş ülkemizdeki burjuva demokratik gelişmelerin bir halkasıdır. Emek dergisi şöyle diyor: «1945'de tek dereceli genel oy hakkı tanınmış, çok partili devir açılmıştır... burjuva sınıfından daha ileri bir demokratik düzenin kurulmasında öncülük yapmasını beklemek gerçeklere » uymaz. (11)

Türiye'de burjuva anlamıyla demokrasi olsa idi, bu, bugüne nazaran ileri bir adım olurdu. Burjuva parlamentarizmi Batı'da devrimci burjuvazinin feodaliteye karşı verdiği sınıf mücadelesi sonucunda ortaya çıkmış politik bir sistemdir. Batı'da işçi sınıfı genel oy hakkını adım adım, çetin mücadeleler le kazanmıştır. Türkiye'ye parlamentarizm emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi - feodalite eliyle sokulmuştur. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin siyasî, iktisadî ve ideolojik tahakkümü altında olan geniş halk kitleleri, bağımsız siyasî karar verme yetkisine sahip değildir; kendilerini ezenlerin gösterdiği yönde oy kullanmaktadır. Üstelik, burjuva anlamıyla demokrasi, sadece oy hakkından ibaret değildir. Söz, basın, örgütlenme, vs gibi bütün klâsik hakların mevcudiyetine dayanır. Bugün işçi sınıfının siyasî örgütlenme imkânı olmadığı gibi, küçük burjuvazi de kendi öz örgütüne sahip değildir. Ne işçilerin ne de küçük burjuvazinin kendi öz örgütüne sahip olmadığı bir ortam, demokrasi olamaz.

Emperyalizm ve işbirlikçileri gerici parlamentarizmi ülkemize, anti-Kemalist karşı devrimi perçinlemek, millî ve demokratik eğilimler taşıyan asker-sivil aydın zümreye karşı işbirlikçilerinin arkasına sözde bir «millî irade» desteği vermek için sokmuşlardır. Bütün genel oya dayanan seçimler sandıktan daima emperyalizm ve işbirlikçilerinin en gerici örgütünü çıkarmıştır. Atatürk yönetimi sırasında 1925 ve 1930 yıllarında girişilen iki deneme, Türkiye şartların da parlamentarizmin gerici niteliğini ortaya vurmuş, otoriter ama demokratik ve millici Atatürk yönetimi gerici - parlamentarizme izin vermemiştir. 27 Mayıs asker - sivil aydın zümrenin sandıktan çıkma gerici DP iktidarına tepkisi dir ve sandığın karşısına bazı anayasa kurumlarını çıkararak, işbirlikçilerinin iktidarını bazı alanlar da sınırlamıştır. Bu sınırlamalar millî ve demokratik hareketimizin güçlenmesiyle sağlam dayanaklar kazanmaktadır.

«Genel oya dayanan çok partili düzen»i demokrasi anlayışlarının esası kabul eden Aybar - Aren oportünistleriyle, devrimci Kemalist idelojilerini ve geleneklerini reddetmek ve emperyalizmle uzlaşmak yolunu tutan, asker-sivil aydın zümrenin sağcı ideologları Ecevit ve etrafındakilerin gerici - parlamentarizm temeli üzerinde birleşmeleri onların aynı mayadan olduklarının ve aynı karşı - devrim yolunu tuttuklarının en açık belirtisidir.

Sonuç

Devrimci hareketin bütün temel meseleleri konusunda: dostlarımızla düşmanlarımızı, kendimizle dostlarımızı birbirine karıştırmak ve buna bağlı olarak millî cephe politikasının ve proletaryayı öncü durumuna yükseltme mücadelesinin kundaklanmasında Aybarcılık ve Arencilik bugün de elele yürümektedir.

Aybarcılık ve Arencilik, bilimsel sosyalizme karşı oluşdur. Yoksa oportünistlerle devrimciler arasında ayrılık, bir strateji ayrılığı değildir. Oportünizmle ayrılığı bilimsel sosyalizmin ilkelerinin tümü konusunda ayrılık degil de sadece bir strateji ayrılığı olarak görmek veya göstermek, oportünizmin bir başka çeşididir. Bunu hiç akıldan çıkarmıyalım. Millî demokratik devrim stratejisinin doğruluğunu kabul etmek, proleter devrimciliği yönünde atılmış çok olumlu, ileri

(Devamı 16. sayfada)

Emperyalizmin beyin yıkama örgütü

A.F.S. nin iç yüzü

Türkiyede 1953 yılından beri faaliyet gösteren ve Anadolunun dört bir yanında seçtiği lise öğrencilerini bir yıl süreyle A.B.D. ne gönderen bir örgüt vardır.

American Field Servisi AFS adıyla bilinen ve merkezi New Yorkta bulunan bu örgütün kuruluşu, I. Dünya savaşının başlangıç günlerine kadar uzanır. Savaş sırasında Amerikalılar, kendilerinin ve müttefiklerinin yaralılarına yardım etmek üzere bir cankurtaran ekibi teşkil etmişlerdir. Amerikan saha hizmetleri anlamına gelen adını bu şekilde alan kuruluş, aynı göreve II. Dünya Savaşı sırasında da devam eder.

Bilndiği gibi, II. Dünya savaşının bitimiyle Amerikan dış politikasında Truman doktrini Marshall Plânı, Sovyet saldırılarını önleme bahaneleriyle yeni bir devre açılmıştır,. Kısaca;

- Savaş sonrası tamamen askerî bir nitelik göstererek sermayesinin büyük bir kısmı savaş araç ve gereçlerinin yapımına ayrılan, Amerikan ekonomisi için bir çıkar yol olan çeşitli askeri anlaşmalar ve paktlar,
- Az gelişmiş ülkelerin ekonomilerinin kontrol altına alınması, yer altı-yerüstü kaynaklarına elkonması,
- Amerikan sermayesinin çeşitli ülkelere sokulabilmesi, bu şekilde bir yandan o ülkelerde yaratılan artı değerin Amerikaya aktarılması öte yandan gereksiz alanlara yapılan yatırımlarla (jiklet, Gazoz vs,. fabrikaları) memleketin ekonomik fazlasının eritilebilmesi gibi plânlar yapılmaktadır.

Şüphesiz bütün bu plânların başarıya ulaşmasında, Amerikan egemenliği altındaki ülkelerdeki teknokrat ve bürokratların büyük rolü olacaktır. Bu kişilerin amerikan çıkarlarına karşı durması hiç te hoş olmıyan bir takım sorunlar yaratacaktır. Oysaki yabancı ülkelerin genç beyinleri Amerikada Amerikan yöntemlerine göre yetiştirilir ve eğitililirse bu büyük engel ortadan kalkmış olacaktır. Herşeyden önce, savaş sonu Amerikası bütün ülkelerden daha müreffeh daha çekici gözükmektedir.

Savaş yıkıntıları arasından, az gelişmiş ülkelerin sefalet mahallerinden toplanıp Amerika'ya getirilecek olan bilinçsiz kafalar, gördüklerinin kendi sömürülmeleri sonucu sağlandığını bilmeksizin maddiyatın çekiciliğine kapılacaklar, Amerika'ya ve Amerikan sistemine karşı bilinçli veya bilinç altı bir hayranlık duyacaklardır. Öte yandan Amerika'dayken kurdukları kişisel ilişkiler bu insanlarda Amerikan halkına karşı, bir sempati yaratacak ve sonraları Amerika'nın karşısına çıkmaları pek kolay olmıyacaktır.

Şüphesiz, bazı bilinçli gençlerin bu etkilerin hepsinden olmasa bile çoğundan kurtulmaları mümkündür. Herşeye rağmen gidenler Amerikan dilini öğrenmekte, öğrenim alanlarında Amerikan kaynaklarından yararlanmakta, çeşitli konularda Amerikalıların yorumlarını, «Objektif bilimsel gerçek» olarak bellemektedirler.

İşte bütün bu nedenlerle savaş sonrası Amerikası «Kültürel Değişim», «Uluslararası Barış», gibi insancıl sloganlarla yabancı ülkelerin genç beyinlerini yıkama çabalarına hız verir. Bu arada akla gelen bir kuruluşta AFS dir. Cankurtaran sürücüleri derhal kollarını sıvarlar. İşin bahanesi hazırdır? Adamcağızlar savaşın getirdiği felâketleri gözleriyle görmüşler, insanlık bir daha böyle bir durumla karşılaşmasın diyerek Amerikanın el atmak istediği her ülkeden Amerika'ya öğrenci getirmeğe karar vermişlerdir! İşte AFS'nin bir öğrenci değişimi kuruluşu haline gelmesiyle ilgili olarak anlatılan masal kısaca budur.

Oysa barış maskesi altında emperyalizme hizmet eden bu kuruluşun amacını eski ABD Başkanlarından, Dwight D. Eisenhower çok daha açık bir şekilde ilân etmiştir; «İki savaşında kazanılmasındaki katkılarına rağmen, AFS'nin barış zamanında gönüllü olarak yüklendiği görev, hepsinden daha önemlidir, bu görev Amerikan Demokrasisi kavramının bütün dünyaya yayılmasına yardımcı olmak ve memleketimiz için gerçek bir uluslar arası anlayış yaratmaktır. Yeterli bir noktaya ulaştırılırsa bu proje totaliter

---

SOSYALİST LİTERATÜRDE TERİMLER ve KAVRAMLAR

ekonomi politik

Şimdiye kadarki yazılarımızda çeşitli terimleri açıklamaya çalışırken, toplumu çeşitli yönleriyle ele aldık ve onun gelişmesi hakkında genel bir fikir edindik. İnsanlığın en eski çağlarından beri açıklanmaya çalışılan bu konu, ilk defa Marx'da doğru cevabını bulmuş, sistemleşmiştir. İlk defa Marx, tarihin gelişmesini belirleyen şeyin üretim süreci olduğunu ifade etmiştir. Her toplumun varoluşunun ve gelişmesinin kökeni üretimidir. Daha önceden de biliyoruz ki üretim süreci insan emeğini, üretim araçlarını ve iş konularını içerir. İnsan, yaşamını söndürmek için, maddi servetleri doğadan elde etmek, üretmek zorundadır. Bu maddi servetlerin üretim, değişim ve üleşimi içinde insanlar birbirleriyle bir takım ilişkiler kurarlar. Bu ilişkilere üretim ilişkileri veya ekonomik ilişkiler diyoruz. Gene bildiğimiz gibi üretici güçler ve üretim ilişkileri, tümü ile üretim tarzını meydana getirirler. Ve insan toplumu böylece ileriye dönük tarihi gelişimi için de 5 tip üretim tarzı tanımıştır.

Gene biliyoruz ki her şey birbirine bağlıdır (diyalektiğin birinci kanunu). Doğa ve toplum olayları da kendi aralarında birbirlerine bağlıdırlar ve karşılıklı etkilerle birbirlerini şartlandırırlar. Bu evrimin kanunları vardır ve bilimin görevi de bu kanunları gün ışığına çıkarmaktır.

Toplum gelişmesinde ekonomik kanunlar önde gelir. İnsanlar arasında kurulmuş olan sosyal üretim ilişkilerindeki farklılığı ekonomik kanunlar tayin eder, yani üretim alanında beliren üleşim, değişim ve tüketim ilişkilerini ekonomik kanunlar belirler. Ekonomi politik biliminin görevi de toplum gelişmesindeki bu ekonomik kanunları bulup ortaya koymak, işleyişlerini, etki alanlarını açıklamaktır.

Ekonomi politik, 17. yüzyılda kullanılmaya başlanmış bir deyimdir. Kelime anlamı Yunanca «oikonomia» ve «politeia» kelimelerinden gelme olup, bir kuruluş, bir topluluk, giderek bir ulus içinde yürürlükte olan düzenin iyi yönetimi ilkelerinin incelenmesidir. Marksist anlamda ekonomi politik, «İnsanların yaşamak için yaptıkları ortak çalışma dolayısiyle, başka bir deyişle üretim dolayısiyle, kendi aralarında kurdukları her türlü sosyal ilişkileri incelemekten ibaret olan bilimdir.»

«Ekonomi politik sosyal ilişkilerin, yani insanlar arasındaki ekonomik ilişkilerin gelişmesinin bilimidir. Ekonomi politik gelişmesinin çeşitli aşamalarında, üretimi ve insan toplumu içinde maddî varlıkların paylaşılmasını etkileyen kanunları gün ışığına çıkarır.»

Ekonomi politik toplum gelişmesinin temelini araştırır. **Teknik bir olay olan doğrudan doğruya üretim olayı ile ilgilenmez.**

Ekonomi kanunları da doğa kanunları gibi objektif kanunlardır. Ancak ekonomi kanunlarının doğa kanunlarından farklı özellikleri vardır. Ekonomik kanunlar kısa sürelidir (doğa kanunlarına kıyasla) ve ancak herhangi bir tarihi dönem için geçerlidirler. Bir üretim tarzından başka bir üretim tarzına geçildiğinde artık yeni üretim ilişkileri teşekkül etmiştir ve eskileriyle ilgili olan birçok ekonomik kanun geçerliğini kaybeder ve yerlerini yenilerine bırakırlar. Bununla birlikte belirli ekonomik şekillenmelere öz. gü, özel ekonomik **kanunlar yanında bütün ekonomik biçimler için geçerli olan, örneğin üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki zorunlu uygunluk kanunu** gibi temel ekonomik kanunlar vardır.

Başka bir özellik de doğada yeni bir kanunun bulunup uygulanması az çok kolay olduğu halde ekonomik alanda yeni bir kanunun bulunup uygulanmasının eski güçlerin şiddetli muhalefetiyle karşılaşmasıdır. Sınıflı bir toplumda ekonomik kanunların yararlılığı sınıfsal bir niteliğe bürünür. Kanunların onları yaratamıyacağı, onlara biçim veremiyeceği ve onların biçimini değiştiremiyeceği anlamına gelir. Ama insanlar bu kanunları tanıyıp öğrenebilirler ve onları toplumun hizmetinde kullanabilirler. İnsan eylemi de kanunların işleyişinde etki yapabilir.

Böylece ekonomi politik, bir sınıf bilimidir. Burjuva ekonomi politiğinin burjuvazinin ilk ve devrimci dönemindeki bilimsel karakterinden uzaklaşıp bütün olanaklarıyla kapitalizmin savunması ve işçi sınıfı ideolojisiyle savaşması da bunun kanıtıdır.

Zamanımızın ilerici ve devrimci sınıfı olan işçi sınıfının öncüleri tarafından geliştirilen ekonomi politik, dünya olaylarına doğru bir ekonomik talil getirmiştir. Ve marksist ekonomi politiği iyi öğrenmemiz gerekir.

Taylan Özgür'ün katili teşhis edildi

20 Eylül günü bir polis kurşunu ile şehit olan Taylan Özgür'ün katili 3 görgü tanığı tarafından teşhis edilmiştir.

Siyasî iktidar, her kanunsuz saldırıda olduğu gibi, bu olayda da katilin bulunmasını önlemeye çalışmış ve tahkikatın yavaş yürütülmesini sağlamıştır. 35 genç, 2-3 cam kırıldığı için gece baskınlarıyla nezarete alınırken, ağanın gaspettiği topraklarına sahip çıkmak isteyen köylüler zindanlara atılırken, pek çok görgü tanığı olan bir cinayetin faili yakalanmamıştır.

Olaydan hemen sonra teşhis için savcılığa çağrılan görgü tanıkları, önlerine 20 den fazla polisin çıkarıldığını, ancak asıl katilin bunlar arasında olmadığını belirtmektedirler.

KATİL TEŞHİS EDİLDİ

Cinayeti çok yakından gören 3 görgü tanığı ise olaydan 2 ay sonra 26 Kasım çarşamba günü teşhise çağrılmıştır. Katili teşhis için adliyeye giden tanıklar, binanın en alt katındaki loş koridorlara alınmışlardır. Burada pek çok sivil polisle birlikte bekletilen tanıklar, bir süre sonra savcılığa çağrılmışlardır. Ilk giren Necmi Demir, 30 a yakın polis arasından katili tanımış ve savcıya bildirmiş tir. Necmi Demir başka bir odaya alınmış ve Fahri Aral teşhis için çağrılmıştır. Odaya giren Aral, katili kısa bir araştırmadan sonra bulmuş, ve savcıya göstermiştir. Daha sonra içeriye alınan Taner Kutlay'da aynı şahsı göstermiş ve katil olduğundan emin olduğunu bildirmiştir.

3 tanığın teşhis ettiği İhsan Çakıcı, İstanbul Emniyet Müdürlüğü İkinci Şube memurlarındandır. Olay yerinde görevlendirilmiştir. İhsan Çakıcı'nın teşhis işlemi sırasında yüzü sararmış ve zayıf itirazlarda bulunmuştur.

Teşhis işleminin ardından kendisiyle görüşülen savcı Vedii Alpayer, bir tanığın daha ifadesinin alınacağını bildirmiştir. Cam kırma olayında şüphe üzerine yakalanan 35 genci tutuklama istemiyle mahkemeye veren savcılık, teşhis edilen katil için herhangi birşey yapmış değildir. Bu durumda sanık kaçtığı takdirde sorumluluk kime ait olacaktır?

Savcılığın bu soruya mutlaka cevap vermesi gerekir.

---

propagandayla mücadelede önemli bir unsur olacak çatışma çıkaran anlaşmazlıkların ortadan kaldırılmasına yardım edecektir.» AFS Üniversite yada doktora öğrencileri arasından seçtiği ilk bursiyerleri 1947 yılında Amerikaya getirdi, böylece Amerikan dışişleri bakanlığının geniş yardımıyla etkili bir propaganda programı başlatılmış oluyordu. Fakat kısa bir süre sonra bunu daha da etkili bir duruma getirmenin çareleri araştırılarak, psikolog ve eğitimcilerin, kişiliklerin henüz tam bir şekilde oluşmadığı çocukluk ile gençlik arası yaşlarda, insan yaşantısında meydana gelen önemli değişikliklerin izlerinin uzun süre silinmeyeceğinde birleşmeleri üzerine AFS Üniversite bursları kaldırılarak 16-18 yaşları arasındaki lise öğrencileri ABD ne getirilmeye başlandı.

AFS nin Türkiyeyi de kollarına alışı 1952-53 yıllarına rastlar. Ilk kez Robert kolejden iki üstün öğrenciye burs, Amerika'da iken de kendilerine AFS yi Türkiyede kurma görevi verildi. Bu iki gencin Dünya barışına hizmet ettiklerini sanarak Türkiye'ye soktukları emperyalist örgüt çok kısa zamanda dal budak saldı, o kadar ki 1953 yılında iki öğrenciyle başlıyan program, 10 yıl sonra 1962 — 63 te 136 öğrenciye burs veriyordu. 1964 yılına kadar Türkiye'den giden toplam öğrenci sayısı 600 ü bulmuştu. Bu süre içinde Türkiyedeki AFS'lilerin TAFSD Türk Amerikan Fielde Servis Derneği adıyla bir dernek kurduklarını ve her yıl bütün Anadoluyu dolaşarak yeni barış havarilerini eğitilmek üzere ABD'ye gönderdiklerini görüyoruz.

Amerikadan dönenler ise barışa hizmet ettikleri kanısıyla ve gerçekten masumane bir şekilde TAFSD'ın gelişmesi için çalışmışlardır. Bu gençlerin bir kısmı birkaç yıl sonra kendilerini bulmakta, bir kısmı ise sürekli olarak Türk Toplumunun «Kayıplar», Amerikanın ise «Kazançlar» hanesine yazılmaktadırlar.

Bu kuruluşun ABD hükümetiyle olan ilişkilerine, Amerikan emperyalizmindeki yeri ve elde edilen sonuçlara gelince: AFS nin çeşitli ülkelere yayılışı bir rastlantı olmayıp ABD dış politikasıyla yakından ilgilidir. Gerçekten kuruluş yıllarında, yani II. Dünya savaşı sonrasında, AFS'nin faaliyeti başlıca üç ülke üzerinde toplanmıştır: Almanya, İtalya ve Japonya. 1947 - 64 yılları arasında AFS bursları alan gençlerin dörtte biri bu üç ülkedendir. Bu sıralarda önem verilen ülkeler arasında Türkiye ve Yunanistan ile Savaş sonrası Amerikasının önem verdiği alanlardan biri olan Batı Avrupa ülkeleri de bulunmaktadır. Daha sonra programın ağırlığının, az gelişmiş ülkelere kaydığını görmekteyiz. Aşağıdaki çeşitli ülkelerden giden öğrencilerin tüm bursiyer sayısına oranını gösteren tablo ABD dış politikasıyla bursların dağılışı arasındaki yakın ilişkiyi ortaya çıkarmaktadır.

Almanya	
1950—51	% 59.4
55—56	% 22
60—61	% 11.4
67—68	% 6.5
Almanya, İtalya, Japonya	
1955—56	% 32
1967—68	% 14
Az gelişmiş Ülkeler	
1952—53	% 21
65—66	% 50
67—68	% 56
Latin Amerika	
1952—53	yok
65—66	% 23
Vietnam	
1959—60	1 kişi
60 61	2 kişi
66—67	48 kişi

Bu günde AFS ile ABD hükümeti arasında yakın bir işbirliği vardır, ve AFS bütçesinin büyük bir kısmı sürekli olarak ABD hükümeti tarafından karşılanmaktadır.

1964 yılında AFS ellinci kuruluş yılını kutladı. Bu nedenle düzenlenen konferansa iki onur konuğu çağrılmışlardı. O zamanın dışişleri bakanı Dean Rusk ve Amerikan haberler merkezi (USIS) genel direktörü Carl Rowan.

Dean Rusk yaptığı konuşmada, AFS nin Amerikaya olan yararlarından bahsettikten sonra şöyle devam ediyordu «Dış İşleri Bakanlığımızda ve dış temsilciliklerimizde çalışanların çoğunun sizin örgütünüzle yakın bir ilişkisi vardır ve size mümkün olan her yardımı yaptırmaya çabalarız.» Dean Rusk AFS ile olan ilişkilerini böylesine açık bir şekilde belirttikten sonra bu ilişkinin nedenlerini de açıklıyordu. Rusk'a göre geçen yüzyıllarda Amerika, Okyanusların ötesinde güven içinde yaşıyabiliyordu, oysa artık güvenliğini dünya çapında kurması gerekiyordu, ve bu «Zafer» i mümkünse Amerika büyük bir savaşa girmeden kazanmalı idi ve bu amacın gerçekleşmesinde AFS'ye büyük bir pay düşmekteydi.

USIS direktörü Rowen ise aynı toplantıda yaptığı konuşmada AFS'yi bütün «Kültürel Değişim» programlarının üstünde tuttuklarını belirtiyor, Amerikayı sevdirmekte en etkili program olduğunu kaydettikten sonra bunun nedeni AFS burslarının lise öğrencilerine verilmesiyle açıklanıyordu. Gene bu 50. yıl dönüm konferansında AFS'nin artık özellikle Güney Amerika, Afrika ve Asya'da yayılması ve gelişmesi gerektiği hususunda bir karar alındı.

AFS'nin memleketlerine dönen gençler üzerindeki etkileri konusunda araştırmalar yapan bir bilim adamı, Yale Üniversitesi Psikologlarından Dr. Bryant M. Wedge görüşlerinin gerçek yurttaşları olmakla beraber, kendilerini kopukluyan ülkeye, onun geleneklerine ve halkına karşı özel bir anlayış duyarlar.» Wedge dönen öğrencilerin çok uzun bir süre, Amerika'ya karşı sempati duyduklarını memleketleriyle Amerika arasında bir anlaşmazlık çıktığı taktirde, Amerika'nın davranışını kendi yurttaşlarına açıklayabilmek için özel bir çaba harcadıklarını da araştırmalarında belirtmektedir.

AFS'nin lise çağındaki çocuklar üzerinde nasıl etkili bir Amerikan propagandası aracı olduğunu, 1964 yılında ABD'de bulunan öğrencilere uygulanan bir anketin sonuçlarından görmek mümkündü. Adı geçen ankette öğrencilere Amerika ve Amerikalılar hakkında 48 soru sorulmuş, gelen 1451 cevaptan çıkan sonuçlara göre gençlerin görüşlerinde soruların 35 inde —% 72.9— Amerika lehine bir değişme olmuştur. 48 sorudan yalnızca üçünde öğrencilerin düşüncelerinin Amerika'ya geldikten sonra bu ülke aleyhine değiştiği görülmektedir. Bu arada ırk ayırımı, işçilerin sömürülmesi, fakirlik gibi konularda tamamen Amerika görüşünü benimsiyen yönde değiştikleri anlaşılmıştır.

Bütün bunlardan anlaşılacağı üzere AFS apaçık bir şekilde Amerikan emperyalizminin hizmetinde olup beyin yıkama görevini çeşitli ülkelerle birlikte yurdumuzda da sürdürmektedir. Bununla birlikte AFS ile Amerikaya gidip döndükten sonra kendini doğru yönde bilinçlendirmeyi başaran devrimci Türk AFS'lileri bu durumu dernek içinde ortaya koyarak, faaliyetlere mutlaka son verilmesi gerektiğini savunmaktadırlar.

Hergün biraz daha gelişen antiemperyalist kavgamızın bu gerici derneği ve onu bütün uyarmalara rağmen ısrarla savunarak yönetenlere gereken şamarı vuracağı şüphesizdir.

Ortak Pazar tuzağının çirkin yüzü kendini gösterdi

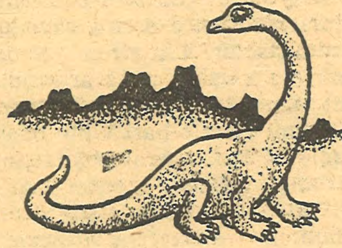
Geçtiğimiz hafta Ortak Pazar'ın ne olup olmadığı konusundaki tereddütler dağıldı ve mesele en körün dahi görebileceği bir biçimde ortaya konuldu. Türkiye'ye gelip sağı solu dolanan Avrupa Toplulukları Komisyonu Genel Sekreteri Emile Noel, bu tereddütlerin dağılmasında çok etkili oldu. Noel, çeşitli konuşmaları ve demeçleri ile Ortak Pazar ile Türkiye arasındaki ortaklık (!) ilişkisinin niteliğini aydınlattı. Noel Türkiye dış ticareti sınırlıyan kısıtlayıcı hükümlerin bir önce kaldırılmasını istedi ve Türkiye'nin ancak böylelikle uluslararası alanda eşit şartlarla rekabete girebileceğini söyledi. Noel'e göre bu tedbirler Türkiye'nin uluslararası ekonominin dışında kalmasına yol açabilecekti. Türkiye uluslararası ekonominin dışında kalmamalı hatta ona kavuşmak için kollarını açmalıydı. Bunun da ön şartı, yok kotaymış, yok ithalat yasağıymış bütün bunların bir an önce kaldırılmasıydı.

Noel Ankara ve İstanbul'da yaptığı böylesine veciz konuşmalarla Ortak Pazar'ın gerçek niteliğini — yani onların ortak bizim pazar olduğumuzu — açıkça ortaya koydu. Zaten emperyalizmin sömürü aracı olan montaj sanayii dışında kalan üç parçalık yerli sanayii yıkmağa yönelmiş olan Ortak Pazar'ın bu isteklerinin kabul edilmesi ile başlıyacak ortaklığın (!) ikinci döneminde bütün anti-emperyalist güçler bir araya gelerek emperyalizmin bu doğrudan sömürü mekanizmasına karşı koymalıdırlar.

Emperyalizmin Vietnamdaki cinayetleri

Amerikan emperyalizminin Vietnam'da işlediği cinayetlere yenilerinin eklendiği anlaşılmaktadır. İngiliz Reuter Haber ajansının Güney Vietnam muhabiri Mc. Kenzie'nin bulup ortaya çıkardığı cinayet haberi tüyler ürperticidir. Olay şudur : 1968 yılı mart ayında Kuang Ngai eyaletindeki Mai Lai köyüne giren bir Amerikan birliği köydeki evleri ateşe vermiş ve kadın—erkek, çoluk-çocuk, genç-yaşlı demeden 567 sivil köylüyü kurşuna dizmiştir. Olay korkunçtur. Ama şüphesiz şimdiye kadar gizli kalan binlerce cinayetten biridir.

Olayı önce satılık Güney Vietnam hükümeti yalanlamaya çalışmıştır. Ancak dünya kamu oyunda ve hatta Amerikan kamu oyunda beliren şiddetli tepki üzerine bir soruşturma açmak zorunda kalmıştır.

Diğer yandan ABD Savunma Bakanlığı da durumu kurtarmak ve sorumluluğu üzerinden atmak için olayla ilgili olarak resmi soruşturma açıldığını ilân etmiştir. Suç bir yüzbaşının üzerine yıkılmaya çalışılmaktadır. Oysa Amerikan emperyalizminin katliamları ortadadır, Sivil halka karşı yürütülen pasifikasyon ortadadır. Bunlardan başka suçlu aramak bir oyundur.

Diğer yandan Güney Vietnam'da devlet hazinesinden Vietnam milli kurtuluş cephesine geniş ölçüde yardımda bulunan 7 yüksek memur tutuklanmıştır. Bunların arasında Güney Vietnam Hazine Genel Müdürü de bulunmaktadır. Vietnam milli kurtuluş cephesine yapılan ödemelerin 5 yıldır devam ettiği ve ABD nin satılık Güney Vietnam hükümetine verdiği yardımın büyük bir kısmının Milli Kurtuluş Cephesine aktarıldığı açıklanmıştır. Bu olay, emperyalizmin pençesindeki bir halkın milli kurtuluş mücadelesini nasıl azimle yürüttüğünü ve düşmanın silahlarını düşmana karşı nasıl çevirdiğini gösteren son bir örnektir.

Bu arada, Mai Lai katliamı olarak dünya basınına geçen olay ortaya çıktığında, Türkiye İşçi Partisinin merkezden atanma, oportünist ve bilinçsiz adaylarının 1969 seçim konuşmalarında «Sosyalist bir işçi partisinin iktidarda bulunmasına» örnek olarak gösterdikleri İngiliz İşçi Partisi milletvekili Amerikan hükümetini sözde cinayetlerin tahkikatını bırakıp, Vietnam'ın komünistlerin eline geçmesine etkili bir biçimde engel olmaya çağırmıştır!

İtalya'da Grevler

İtalya'da geçen hafta yükselen kiralarla konut kıtlığını ve zorlaşan hayat şartlarını protesto için yapılan genel grevden sonra, halkla polis çatışmıştır.

24 saatlik genel greve 20 milyon İtalyan katılmıştır. Genel grev dolayısıyla bütün resmi daireler, okullar, endüstri ve ticaret merkezleri kapanmış, ülkedeki hayat felce uğramıştır.

Genel grev dolayısıyla bir toplantı düzenleyen işçiler, toplantıdan sonra bir de yürüyüş yapmak istemişlerdir. Polis yürüyüşe engel olmak üzere harekete geçince halkla çatışmaya başlamıştır. Çatışma sırasında 1 polis ölmüş, 20 kişi yaralanmıştır.

ABD. Japon görüşmeleri

Bir süre önce ABD'yi resmen ziyaret eden Japonya Başbakanı

emperyalizme karşı dünya halkları

■ Hindistan'da iktidardaki Kongre Partisinin gerici kanadına karşı kesin tavır almış, sosyalist ve Komünistlerle dayanışma sağlamış olan Başbakan İndira Gandi'nin partiden ihraç kararı, Olağanüstü toplanan Genel Kurul'da iptal edildi. Genel Kurul'daki konuşmasında Bayan Gandi, Hindistan'daki sosyalist gelişmenin hızlandırılması için gerekli tedbirlerin alınacağını açıkladı. Bir süre önce ülkedeki bütün büyük bankaların devletleştirilmesiyle parti ve ülke içindeki gerici unsurlara açıkça meydan okuyan Gandi'nin, politikasının parti tabanınca benimsendiği böylece onaylanmış oldu. Gandi'ye karşı kanadın lideri ve parti başkanı Nijalinpapa ise, diktatörce davranışları yüzünden Genel Kurul tarafından Parti başkanlığından düşürüldü, yerine ilerici eski Gıda bakanlarından Subramaniam getirildi.

■ Çad'daki milli kurtuluş savaşçılarını ezmek amacıyla bölgeye gönderilen Fransız askerlerinin takviye edilmeyeceği açıklandı. Fransa Savunma Bakanı Debre, Çad'da bulunan 200 Fransız subayıyla 2000 askerin, hergeçen gün artan kayıplar vermesi karşısında bu kararı almak zorunda kalmıştır. Gittikçe küçülen bir çapta da olsa Fransız emperyalizmi sözünü geçirebildiği yerlerde barınmak arzusuyla henüz Çad'dan çıkmak niyetinde değildir. Ancak, Çad'ın bağımsızlık mücadelesini veren gerillalar ülkelerinin yabancı askerlerden temizlenmesini ergeç sağlayacaklardır.

■ Yunanistan'daki işbirlikçi Cunta hükümeti, Avrupa ülkelerince de kınanmaktadır. Geçtiğimiz hafta içinde, İngiltere, Danimarka, İsveç ve Norveç temsilcileri Londra'da toplanarak, Yunanistan'da gerçek demokrasiye bir an önce dönülmediği takdirde, Yunanistan askeri hükümetinin Avrupa konseyi üyeliğinden çıkarılmasına karar verdiler. Sırtını Amerikan emperyalizmine dayamış kulaklarını içerden ve dışardan gelen uyarmalara tıkamış Yunan cuntası ise rahatını bozmamaktadır.

■ Yugoslavya Çin Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkiler kurmaktadır. Çin Halk Cumhuriyetinin 1958 yılında Yugoslav yöneticilerini karşı-devrimcilikle suçlaması üzerine iki ülke arasında bozulan diplomatik ilişkilerin yeniden düzenleneceği açıklanmıştır. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti de, Devrimci Güney Yemen Halk Cumhuriyeti ile büyükelçilik seviyesinde diplomatik ilişkilere girişilmesi yolunda teşebbüse geçmiştir.

Sato'nun Nixon'la yaptığı görüşmeler sona ermiştir. Görüşmelerin belli başlı konusu II. Dünya Savaşından sonra ABD'nin el koyduğu Japonya'nın güneyindeki Okinawa adasının iadesi idi. Bilindiği üzere Okinawa adası, ABD'nin Uzak Doğudaki saldırgan politikasının temel dayanaklarından birisidir. Adadaki üsler Vietnam'ı bombalayan B—52 bombardıman uçaklarının yatakiığını yapmaktadır. Ada aynı zamanda büyük nükleer tesislerle donatılmıştır.

Esasına bakılırsa işbirlikçi Sato hükümetinin, emperyalist Amerika ile alıp veremediği bir şey yoktur. Aksine Sato hükümeti varlığını ve iktidarını emperyalizmin desteği sayesinde sürdürdüğünü gayet iyi bilmektedir. Bu yüzden Sato'nun ABD emperyalizmine karşı çıkması söz konusu olamaz.

Fakat Japonya'da her geçen gün gelişen anti—emperyalist hareket Sato hükümetini Okinawa konusunda pazarlığa itmiştir. Japon solu Okinawa'nın Japonya'ya derhal iadesini istemekte, Japonya'nın hükümranlık haklarını haklı olarak korumaya çalışmaktadır. Ayrıca adanın nükleer silâhlardan arıtılması da Japon Solunun hedeflerinden biridir.

Japon—ABD görüşmeleri ve Okinawa pazarlığı iştirakçi rejimlerin derhal tepki göstermelerine yol açtı. Güney Kore'nin satılık Cumhurbaşkanı Park, Nixon'dan adadaki nükleer silahların kalmasını resmen talep etti.

Washington'da yapılan görüşmelerin Japonya açısından olumlu sonuçlar doğurduğunu söylemek mümkün değildir.

Gerçi ABD Okinawa adasının 1972 yılı içinde Japonya'ya verilmesini kabul etmiştir. Ama yayınlanan ortak bildiride ABD'nin Okinawa'daki askerî üslerini adanın iadesinden sonra da muhafaza edeceği belirtilmiştir. Ortak bildirinin diğer ilginç bir hükmü de şudur : Karşılıklı işbirliği ve yardım anlaşması uyarınca Okinawa'da bulunacak ABD'ye ait personel ve malzemenin üçüncü bir ülkeye karşı kullanılması sırasında Japon hükümetine danışılacaktır.

Görüldüğü gibi Sato rejimi, kendi halkını olduğu kadar, Uzak Doğu'nun öteki mazlum halklarını da emperyalizmin kanlı ellerine teslim etmektedir.

Kongo'da durum

Afrika'da emperyalizmin çıban başı Kinşasa Kongo'su ile ilerici Brazaville Kongo'su arasındaki çatışma yeniden alevlenmiştir.

İki ülke arasındaki gerginlik, Kinşasa'da eski yönetim ası liderlerinden Pierre Mulele'nin başkaldırmaya teşebbüs etmesinden sonra başlamıştı. Mulele başarısızlığa uğrayınca Brazaville'e kaçmıştır. Ancak Kinşasa yöneticileri Mulele'yi affedeceklerini vaad etmişler, bunun üzerine Mulele Kinşasa'ya dönmüş fakat orada yakalanarak idam edilmiştir. Bunun üzerine iki ülke arasında gerginlik artmış ve sınırlar kapatılmıştır. Bir ara yumuşayan ilişkiler tekrar gerginleşmiştir. Brazaville Kongosu Genel Kurmay Başkanı yaptığı radyo konuşmasında, önceden izin verilmeksizin, ülke topraklan üzerinden geçecek yabancı uçaklara ateş açılacağını bildirmiştir.

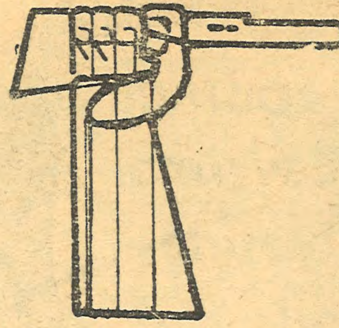
Emperyalizm ilerici Brazzaville Kongosunu dize getirmek için iç ayaklanma, suikast teşebbüslerinde bulunmuş başaramayınca da maşasını saldırtmak için hazırlıklara girişmiştir. Ancak gereken cevabı alacağından kimsenin kuşkusu yoktur.

Nükleer silâhların yayılmasını önleyen anlaşma imzalandı

Nükleer silahlanma yarışını durdurma amacıyla 1968 Temmuzunda ABD, Sovyetler Birliği ve İngiltere arasında imzalanan anlaşma ABD ve Sovyetler Birliği yetkili organlarınca onaylanmıştır. «Nükleer Silahların Yayılmasını Önleyen Anlaşma» ABD, Sovyetler Birliği ve İngiltere'den sonra 90 kadar ülke tarafından daha imzalanmış ve bu Anlaşmaya Türkiye de katılmıştır. Anlaşmayı bu güne kadar 17 ülke onaylamıştır. Geçen hafta Sovyetler Birliği Yüksek Sovyet Presidiumu yaptığı özel bir toplantıda andlaşmayı onaylamıştır. Toplantıdan sonra bir basın toplantısı yapan Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanı Gromiko, «anlaşmanın, nükleer enerjinin barışçı amaçlarla kullanılmasını engelleyici bir etkisi bulunmadığını» belirtmiştir. Öte yandan nükleer silahların yayılmasını önleyen anlaşma, ABD Senatosundan sonra Başkan Nixon tarafından da imzalanmıştır. Nixon, «Anlaşma, dünya barışını güvenlik altına alacak en önemli barış anlaşmalarından biridir.» demiştir.

Ama bu güzel ve fiyakalı sözleri sarfeden Nixon, aynı günlerde 20 milyar 700 bin dolarlık silâh yapımını öngören bir tasarının da altına imza atıyordu. Bu yeni kanuna göre ABD anti—balistik füze sistemi kuracak ve nükleer uçak gemisi de dahil olmak üzere yeni silahlar yapacaktır. Bu örnek ABD'nin silahsızlanma konusunu hiçbir zaman ciddiye almadığını ve alamıyacağını gösteren son bir örnektir.

Diğer yandan Helsinki'de Sovyetler Birliği ile ABD arasında yapılan «stratejik silâhların kısıtlanması» konusundaki görüşmeler devam etmektedir. Toplantıda tarafların stratejik silahların şimdiki seviyelerinde dondurulması yolunda görüş birliğine varıldığı bildirilmektedir. Helsinki görüşmelerinde 1970 Ocak ayında yapılacak esas toplantının sınırları tespit edilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalizme karşı yeni bir savaş alanı : MALEZYA

Emperyalizmle ezilen ve sömürülen, halklar ve uluslar arasındaki çelişkinin gün geçtikçe geliştiği ve keskinleştiği günümüzde anti emperyalist mücadeleye yeni bir ülkenin halkı daha katılmaktadır.

Malezya halkı içindeki ilerici unsurlar Komünist partisi öncülüğünde, 12 yıldır emperyalizmle işbirliği yaparak ülkeyi sömürten ve bu sömürüden pay alan Tunku Abdül Rahman kliğine karşı son mücadeleye başlamışlardır.

İngiliz emperyalizmini bir an önce Malezya'dan çekilmeğe zorlayan Ching Peng öncülüğündeki ilerici güçler, oniki yıldır oynanan gerici parlamentoculuk oyununa karşı koymağa kesin olarak karar vermişlerdir.

Oniki yıl önce ormanlarda İngiliz emperyalizmine karşı Ching Peng öncülüğünde bir savaş vererek, onu bir an önce Malezya'dan çekilmeğe zorlayan güçler bugün yine bir araya gelmişler, bir ülkede daha devrimci saflar kurulmuş ve anti-emperyalist devrim ilerlemeğe başlamıştır.

İlerici güçler, Tunku Abdül Rahman'ın gerici yönetimine hayır demişler ve Mayıs 1969 yapılan seçimleri boykot etmişlerdi. Halkın bu direnişi karşısında kendisine bağlı gerici güçleri emperyalizmin yardımı ile silahlandıran işbirlikçi hükümet Malaylar Birliği Ulusal Örgütü adını taşıyan faşist kuruluş aracılığıyla yoksulların, ilericilerin oturduğu semtlere baskın düzenledi.

Malezya'da nüfusun çok karmaşık bir etnik yapıya sahip olması ve bu nüfus içinde en büyük azınlığı meydana getiren Çinlilerin ve Hintlilerin Komünist Partisi çevresinde örgütlenmesine sinirlenen ve bu işten çıkarları zarar gören emperyalizm gözü dönmüş bu faşistleri halk üzerine saldırmakta tereddüt etmedi. Mayıs ayında başlayan ve Temmuz ayında tekrarlanan bu saldırı sırasında binlerce kişi öldü (Hükümet bile 840 kişinin öldüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. İtiraf edemediklerinin sayısını tahmin etmek çok güç değildir). Sayısız miktarda insan yaralandı, 3 bin kişi tutuklandı, binlerce ev yakıldı ve 10 bin kişi sokaklarda evsiz kaldı.

Bütün bu baskılar ilericileri ezmek içindi. Türklerin her yıl düzenlenen kuran olimpiyatları ile tanıdıkları, orta çağ kalıntısı bir hayat sürdüren bu ülkede gericilik dört bir köşeyi tutmuş ve Endonezya'da oynadığı oyunu burada da tekrarlamıştır.

Ancak Malezyalı devrimciler güçlerini halktan almaktadırlar. İngiliz emperyalizmini biçimsel de olsa bir bağımsızlık vermeğe zorlayan Malezya halkı onun uşaklarını daha fazla bu ülkede barındırmıyacaktır. Üstelik İngiltere Malezya'daki üslerini 1971 yılına kadar boşaltacağını ve buralardan çekileceğini açıklamıştır. Malezya'nın korunması (!) görevi Avustralya ve Yeni Zelanda'ya kalmaktadır. Fakat bu iki devlet Malezya'nın Endonezya ve Filipinlerle olan sınır anlaşmazlıklarını göz önünde tutarak ona angaje olmamağa özellikle dikkat etmektedirler. Tabii bu durumda bütün dünyada emperyalizmin artçılığı görevini üstlenmiş olan Amerika'nın buraya da müdahale etmesi gözden uzak tutulmamalıdır. Ama yine de gözden uzak tutulmaması gereken faktör. Amerika'nın şu anda Malezya'nın da üzerinde bulunduğu Çin Hindi yarımadası üzerinde Vietnam halkının yanı sıra Laos, Tayland, Birmanya ve Kamboçya'daki ilerici ve devrimcilerden dayak yemekte olduğudur.

Bütün bu faktörler dikkate alındığında, Malezya çok kısa bir süre sonra dünya'da sürüp giden anti—emperyalist mücadelede kısa bir süre içinde önemli bir yere sahip olacak ve bütün dünya halkları gibi emperyalizmi bağırta bağırta çökertecektir.

Ap'li belediye başkan yardımcısı, devrimci encümen üyesine saldırdı!

Alibeyköy Belediyesi Daimî Encümen üyesi Hikmet Denli, Belediye Başkan Yardımcısının saldırısına uğramıştır.

Alibeyköy Belediyesine, Vakıflardan ve hazineden toplam olarak 8 milyonmetre kare arazi devredilecektir. Bunun 1 milyon metre karesine tapusuz ve haksız olarak Belediye Reis Vekili sahip çıkmaktadır. Diğer kısmının da evsiz vatandaşlara tam olarak dağıtılacağı çok şüphelidir. Bunun yanında 387 bin liraya ihale olunan mezbaha köprüsü 580 bin liraya çıkmıştır. Otobüs terminal sahası önce 99 bin liraya ihale olunmuş, % 20 eklenerek 119 bin lira ödenmiş, son olarak da yapılmış ve bitmiş yer, tekrar ihaleye çıkarılarak 29 bin lira ödenmek suretiyle Belediye zarara sokulmuştur. Bunlara karşı çıkan Encümen üyesi Hikmet Denli, Cumartesi günü kimsenin bulunmadığı eski karakol binasına, oradaki masalara bakıp almak bahanesiyle getirilip, feci bir şekilde dövülmüştür. Yüzünde dört santim derinliğinde yara ve ellerinde, boynunda şişlik ve morluklarla dolaşan DENLİ; **«Mücadeleme sonuna kadar devam edeceğim. Alibeyköy halkı susuzluktan kırılırken, Bir milyon 100 bin liraya Belediye Sarayı yapılması, halkımıza hiçbir şey getirmiyecektir. Evsiz vatandaşlara oynanmak istenen bu oyunu bozmak ve yolsuzlukları ortaya çıkarmak için sonuna kadar uğraşacağım.»** demektedir

Taylan'ın babası

(5. sayfadan devam)

ilçesinde dört yüzden fazla mini'yi kızamık mikrobunun ve açlığın eliyle öldürmüşler ve sefahat hanelerinde bunun şerefine kadeh kaldırmışlardır. Bunlar hissiz, duygusuz, pespaye, varlıkları insan şerefine ve insanlık anlamına hakaret olan, sindirim sistemlerinin iki deliği arasında yaşıyan, insan kılıklı solucanlardır.

Bunlar, mülevves hayatlarını sürdürmek için en pespaye, en rezil şartlara boyun eğer, en çirkin oyunlara âlet olur, en korkunç cinayetlere kılları kıpırdamadan seyircilik ve yataklık ederler. Bunlar, korkaklığın, bayağılığın, korkaklıklarını gizlemeğe yarıyan saldırgan ceberutluğun, canavarlığın ve aptallağın insan kılığına girmiş sembolleridir. Bunlar sizlere düşmandır. Çünkü bunlar Türkiye Cumhuriyetine düşmandır ve sizler, Atanın emanetine sahip çıkmak suçunu işlemişsinizdir bu canavarların fikrine göre! Eğer Atanın emanetine sahip çıkmak suç ise sizler yeryüzünün en şerefli suçlularısınız. Eğer gençlerin Atatürkün emanetine sahip çıkması suçlanıyorsa, onları suçlamak durumunda olan kimseler, vaktiyle Atamız için idam fermanını çıkaranların ahfadı olan kimselerdir ve ülkemizde bu tarzda bir suçlama yapmalarını temin eden mevkiler bu yurt, ulus ve devlet düşmanlarınca hile ile işgal edilmiş demektir.

— Genç arkadaşlar, size ne yapmak gerektiğini söylemek gereksiz. Bunu Atatürk yıllar evvel söylemişti. Sizler, ona lâyık olduğunuzu ispat ediyorsunuz. Türkelini sizler yücelteceksiniz. Hepinize kucak dolusu sevgiler, saygılar, selâmlar.

Milli Demokrik Devrim Broşürü

(Orta sayfadan devam)

malarıyla başlamıştır. DP'nin kurucularına bir göz atacak olursak, görürüz ki, DP emperyalizm işbirlikçi ittifakının siyasî plânda yansımasıdır. DP kurucusu Emin Sazak büyük bir toprak ağasıdır. Menderes yine öyle. Fevzi Lütfi Karaosmanoğlu, Abdullah Demiralay yine öyle. Aynı DP, bir diğer yanı ile de sırtını finans kapitale dayamıştır. Bayar, Osmanlı Bankasından yetişme, oradan İş Bankasına atlama, İktisat Vekilliğinden ve derken DP'nin başına geçmiştir. Köy Enstitülerinin yıkılışı, Truman Doktrini, Marshall Plânı, bunların tümü aynı döneme rastlamaktadır. Bu tam anlamıyla bir karşı devrimdir. Zira küçük burjuva milliyetçiliğinin emperyalizmden bağımsız kapitalistleşme çabalarına karşıt, ağa, komprador - emperyalizm üçlüsünün, emperyalizme bağlı bir tarım ülkesi yaratma çabaları, üretim güçlerinde, ilkine nazaran çok daha yavaş, kösteklenmiş bir süreci ifade eder. Sanayileşmiş, kapitalist bir Türkiye'de üretim güçleri çok daha hızlı gelişmiş olurdu. Oysa ki, emperyalist sömürü, bunu önlemiş ve üretim güçlerindeki gelişmeyi de yavaşlatmıştır. Bu yüzden 1946'da emperyalizmin hâkimiyetine girişimiz, bir karşı devrimdir. Meseleyi sadece tek yanıyla almamak gerek. Karşı devrim siyasî alanda da yer almış ve küçük burjuva milliyetçiliği süpürülerek, 1950 DP iktidarıyla emperyalizm - komprador - ağa üçlüsünün siyasî hâkimiyeti perçinlenmiştir. Askerî alanda, kültürel alanda hep bu karşı devrimin yansımaları olmuştur.

Selik'in Millî Burjuvazi konusundaki görüşlerine de başka bir yazıda değineceğiz.

Aybar ve Aren oportünizmi neden aynıdır

(11. Sayfadan devam)

bir adımdır. Ama «millî demokratik devrim stratejisi doğrudur» demek, proleter devrimciliğinin tek ölçüsü olamaz. Yakın tecrübelerimiz bunun böyle olmadığını ortaya koymuştur.

Aybar - Aren oportünizmi, bilimsel sosyalizme karşı oluşdur. Aybar ve Arenciler uzun süre birlikte, hareketin her şey olduğunu, teorinin hiç bir şey olmadığını savundular. Kitapların yazılır yazılmaz eskidiği, sosyalizm için reçete olmadığı, yalnız Aybar'ın değil, hepsinin ortak görüşleriydi. Şimdi Arenciler bir yandan «Sosyalizmin yeniden keşfinin söz konusu olmadığını» söylerken, bir yandan da bilimsel sosyalizmin evrensel gerçeğini reddediyor, bilimsel sosyalizmin bütün sömürülen ülkeler için tek doğru stratejisini, millî demokratik devrimi bir «sapma» olarak nitelendirerek bilimsel sosyalizme karşı mücadele ediyorlar. İdris Küçükömer'in kafadarı, Aybarcılığın daha cüretkâr yeni biçiminin diğer teorisyeni Sencer Divitçioğlu bilimsel sosyalist teoriyi «Batı hristiyan kültürünün ürünü» ilân ediyor ve bizim gibi «doğucu-islâmcı bir halk» için geçerli olamayacağını savunuyor. Varsın bütün oportünistler bilimsel sosyalizme düşmanlıklarını, anti - marksist zehirlerini kusmaya devam etsinler. Bizim hareketimiz bilimsel sosyalizme dayalıdır ve bütün halk yığınlarının özlemlerini ifade etmektedir ve onun için güçlenecektir. Bütün oportünistler güruhunun çabaları boşunadır. Onların gerçek kara yüzlerini teşhir edecek proleter devrimci kadrolar şimdi her zamankinden daha güçlüdür; proleter devrimci teorinin ülkemizdeki devrimin somut pratiğine uygulanmasında şimdi çok daha ilerideyiz. Oportünizmin bir daha hareketimize hâkim olmasına, yeni yeni kılıklara bürünerek devrim saflarında baş kaldırmasına izin verilmemektedir, verilmiyecektir. **— SON —**

(7) EMEK, S: 1, s. 10.
(8) Bkz: EMEK, S: 13, s. 12.
(9) EMEK, S: 1, s. 11
(10) EMEK, S: 1, s. 11.
(11) EMEK, S: 1, s. 8-9.

Çinde toprak reformu

(Geçen sayıdan devam)

Genel olarak, ekmek için toprak kiralamaları gerekir ve başkaları tarafından toprak kirası, borç faizi veya sınırlı bir ölçü içinde ücretli emek biçiminde sömürülürler. Bu kişiler yoksul köylüler olarak sınıflandırılacaktır.

Genel olarak, orta köylüler iş güçlerini satmayı gereksinmezler, fakat yoksul köylülerin belirli sürelerle iş güçlerini satmaları zorunludur. Bu orta köylüleri yoksul köylülerden ayıran temel ayraç (kriter) dir.

5- işçi

İşçiler (tarım emekçileri de dahil olmak üzere) genel olarak ne toprağa ne de tarım araçlarına sahiptir. Bazıları çok küçük miktarda toprağa ve çok az araçlara sahiptir. Bunlar, yaşamak için bütünüyle ya da esas olarak kendi iş güçlerinin satımına dayanırlar. Bu kişiler işçi olarak sınıflandırılacaklardır.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi : Yüksel Baskı : Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA-ME-DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak : 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.